

EDEBİYAT DİZİSİ

KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

7. ŞİİR YARIŞMASI

KÜLTÜR YAYINLARI

KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

7. ŞİİR YARIŞMASI

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları No: 203

Kayseri Büyükşehir Belediyesi 7. Şiir Yarışması

Bu kitap KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ'nin bir kültür hizmetidir.
Eserin tüm hakları saklıdır. Yazılar ve görsel malzemeler izin alınmadan kullanılamaz.

Birinci Baskı : Şubat 2025
ISBN : 978-605-9117-**-*

Yayın Koordinatörü : Salih Özgöncü
Yayın Yürütme Kurulu : Erkan Küp

Mustafa Erdoğan

Maide Olgun

Emeği Geçenler : Rumeysa Ersözlü Muhammed Karadurmuş Ayten Dikilitaş
Mustafa Ergül Sibel Demir Sena Babur Tok

Tasarım : Deniz Doğan

Baskı ve Cilt :

Adres : Kayseri Büyükşehir Belediyesi
Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanlığı
T.: +90 352 220 70 90

KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

7. ŞİİR
YARIŞMASI

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları
E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

Sevgili Kitapseverler!

Hayal etmenin ve özgürlüğün kaynağı, başarının sırrı, geçmiş deneyimlerin bilgisi ve hakikat arayışı okumaktan geçmektedir. Okumak ve kitap gönülden gönüle yoldur.

Okumakla aralanır perdeler, açılır ufuklar, aydınlanır karanlıklar, çözülür sırlar, anlaşılır insanlar. Okumak, bizi cehaletin karanlığından bilgeliğin felahına çıkarır. Yepyeni ufukları bize açan kitaplarla kültürel mirasımızı ve başka dünyaları okuruz. Her bir kitap yolculuğu ile zamanımızı ve

dilimizi en doğru şekilde kullanıp hayattan ve zamandan kazanmış oluruz.

Kitap, tarihî bağlamda bir hafıza, kültürel anlamda bir geleneğin tevarüsü, sanatsal bakımdan insanlığa bırakılan mirasın geleceğe taşınması, medeniyet açısından ise zamanı ve mekânı belirleme unsurudur. Kitabı ve eseri olanlar insanlık tarihini yazarlar.

İlk çağlarda dahi taşlara, mağaralara yazan insanın amacı kendini ifade etmek ve iz bırakmaktır. Gerek tahtalara, ağaçlara, derilere yazılı olsun gerekse iki kapak arasında sahifelere yazılsın kitap, kültürel bir mirastır, toplumun hafızasıdır.

İlk emre muhatap olan insan, okur Yaratan Rabb'inin adı ile kâinatı, kendini, Rabb'ini ve kitabı. Bu yönüyle kitap vahiydir, hakikattir, dünya ve ahiret mutluluğunun rehberidir.

“Eğitimi önemsiyoruz çünkü cehaletin düşmanımız.” sloganıyla hareket ettiğimiz güzel şehrimizde ulaşım, yol, su gibi ihtiyaçları şehircilik anlayışıyla görüp giderdiğimiz gibi, sosyal ve kültürel ihtiyaçları da dikkate almaktayız. Kitapları ve kitap yuvaları olan kütüphanelerimizi hemşeh-

rilerimize sunma gayreti göstermekteyiz. Kayseri Büyükşehir Belediyesi olarak, siz kitapseverleri kitaplarla buluşturmak için elimizden geleni yapıyoruz. Gerek basılı kitaplar, gerek e-kitaplar ile hayal etmeniz ve hayallerinizi gerçekleştirmeniz için sizleri kütüphanelerimize bekliyoruz.

Tarihsel ve coğrafi anlamda medeniyetlerin beşiği olan Kayseri’de tarihimizi, geleneğimizi, kültürümüzü ve sanatımızı yansıtan eserleri yayımlayarak halkımıza ulaştırma kaygısı taşıyoruz. Biliyoruz ki yayımladığımız eserler geleceğe bıraktığımız mirasımız, hoş bir sedamızdır. Açtığımız her bir kütüphane ve kültür merkezi, yayımladığımız her dergi ve kitap, memleketimize olan saygı ve sevgimizin somut bir göstergesidir. Akif’in dediği gibi: “Okuyorsa ahali, yapılamayacak ne var.”

Hayal eden, merak eden, araştıran ve okuyan neslimiz gelecek adına ümit vaat etmektedir. Kütüphanelerimizin raflarında okurlarıyla buluşmayı bekleyen her bir kitap bu anlayışla hareket eden hemşehrilerimizi beklemektedir. Unutmayalım ki bir insanın hayatta kendisine yapabileceği en büyük iyilik; iyi bir okur olmaktır.

Bir kütüphanenin rafında, bir kitabın sayfalarında, bir yazının satırlarında gönüllerimizin buluşması dileğiyle.

DR. MEMDUH BÜYÜKKILIÇ
Kayseri Büyükşehir Belediye Başkanı

YAYIN SAHİBİ

Kayseri Büyükşehir Belediyesi

YAYIN YÜRÜTME KURULU

Erkan KÜP

Mustafa ERDOĞDU

Maide OLGUN

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Salih ÖZGÖNCÜ

SEÇİCİ KURUL

Prof. Dr. Ziya AVŞAR

Prof. Dr. Nurullah GENÇ

Prof. Dr. Mehmet NARLI

Hayati İNANÇ

Prof. Dr. Ömür CEYLAN

Ali URAL

İÇİNDEKİLER

DERECEYE GİREN ŞİİRLER

EY TÛTÎ	15
Ahmet İşler	
YÜRÜK SEMAİ	16
Tahir Akay	
GÜLİZÂR'E	19
Semanur Tufan	
BİR'İN AŞKI	22
Turgut Ataşçı	
HAMAL	25
Yusuf Erol Gökdoğan	
KALBİMDE SÛR SESLERİ	27
Murat Tapar	

YAYIMLANMAYA DEĞER BULUNAN ŞİİRLER

İSTANBUL'DA BİR GÜN (ARUZ)	33
Baha Polat	
AYANORA	36
Doğan İşler	
TİRE	41
İbrahim Kara	
AVUCA SERPİLMİŞ MÜNACAT	44
Mustafa Işık	
BABAMIN OMUZLARINDA	46
Mert Namlı	

YALNIZLIK ADASI	48
Nevzat Bayramođlu	
RİBAT BEKÇİSİ	50
Azmi Tunç	
ÇAĞIN GİZİ	52
Elif Yıldırım	
KURULUŞTAN KURTULUŞA CUMHURİYET DESTANI	54
Yahya İncik	
ŞAH-I ŞEHİR KAYSERİ	58
Yunus Yılmaz	
GAZZELİ ÇOCUĞUN DİLİNDEN	61
Salih Sedat Ersöz	
HIZIR KİM	
KİM HIZIR	65
Oğuzhan Erdinç	
KÖREBE	67
Nurullah Özdemir	
GÖZYAŞLARINA AĞIT	68
Zeynep Serra Yüksel	
ACİZ AŞIK	71
Ecrin Adanalı	
GÜNAYDIN DİYE BİR ŞEY VARDIR	73
Zehra Tufan	
ANLAMI/YORDUM	75
Züleyha Kevük	
DİVÂN-I LEYÂLÎ	78
Yasin Yazıcı	
BEYAZ KELEBEK	80
Şeyda Salmaşur	

İSTANBUL'DA MEKÂN	83
Berkan Akpınar	
KESİTLER	85
Bülent Altay	
SANA	89
Fatma Zehra Berketaş	
KARA TOPRAK	90
Yaşar Özkan	
HASRETİNE GELDİM	94
Tayyar Yıldırım	
SENG-İ HÂRA	98
Hacı Onur Söğüt	
AHVAL-İ ZAMAN	99
Nihat Malkoç	
MALİHULYA	102
Hasan Hüseyin Tokuş	
OBRUK	104
Vedat Barga	
MEVLÂNÂ	106
Ahmet Avcı	
YANILGI BURGACI	110
Emin Gönen	
DAYANMA GÜCÜ	112
Elif Durdu	
YAZARKEN YAZIMI	116
Murat Tan	
YAŞAMAK	117
Elif Aksel	

HABİLLER YURDU	118
Bahar Güven	
İNSAN	120
Samet Kanıkuru	
AĞID-I ÂLÎ	121
Ahmet Yıldırımtepe	
ANNEME MEKTUP	123
Ahmet Çukur	
ARZ-I MUKADDES	125
Dilek Çoban	
OLMUŞUZ	127
İzzeddin Azad Kurşun	
BAĞIŞLA	128
Can Seyfettin Al	
NE HOŞTUR	130
Yakup Gümüş	
ÜÇ GÜNLÜK YOL	132
Musa Kalkınç	
FİLİSTİN	133
Veysel Karani Yüceel	
KUDÜS'DEN AKSA'YA	136
Abdullah Mesut Düzenli	
SESSİZCE	139
Zehra Karaca	
SEVDİĞİM	140
Erdem Yıldırım	
SESSİZLİĞİN MELODİSİ	142
Cuma Kuş	

OLA	143
Muharrem Kutluşad Seferoğlu	
OTUZ KURŞUN	144
Mehmet Osmanoğlu	
SENDEN OLSUN	146
Uğur Kurt	
HASRETİM	148
Yusuf Arık	
HİS YANIĞI	150
Ali Kemal Mutlu	
GÜLŞAH	151
Hasan Demir	
ASİL MUHAFAZ	153
Arif Torun	
TAŞLAR ÇİÇEĞE DÖNÜNCE	154
Şule Keleşoğlu	
SESSİZLİĞİN MUŞTUSU	156
Şinasi Polat	
SAĞIR TELLAL	158
Hakan İlhan	
BELÂ-YI AŞK İLE GAM PİR EYLEDİN BENİ	160
Oğuzhan Ceylan	
YAZ VE ZAMANA BIRAK	162
Arif Bilgin	
DERDİ AŞK	164
Ahmet Furkan Köşker	

Dereceye Giren Şiirler

EY TÛTÎ

Ahmet İşler

I.

Ey tûtî, ey kezzap yüzlü ay
Ey ney 'ini sulara salan derviş, okunu kaybetmiş yay
Ey sahipsiz kalmış kanlı madalya
Ey sularını içmiş kuyu
Ey yedi uyurların gözlerinde hiç bitmeyen uyku
Ey örtülere bürünen, ey son yemeğin kurbanı
Ey Nuh tufanından arta kalan yaralı

II.

Kırık bir tambur, susuşları bitiren sesim. Dergâha bin gün ekmek taşır ellerim. Baldıran zehrinden içip de kanmayan ve yakmayan ateş, gül bahçesine dönen külhan. Kalp Ülkesi'ne yola çıkan Aşk'ım ben. Hüsn olup mumdan gemilerde mumlar gibi yanan.

III.

Ey denizlerin kokusu, ey yosun tutmuş kayalar
Ey gemilerin bağrında hiç iyileşmeyen yaralar
Ey koşan atların serseri dizginleri
Ey yenilmez savaşçıların efsunlu miğferi
Ey resimler ağlayınca kuşlar gibi ölen

IV.

Ey diyerek seslendiğim hayat, ey sevgili. Ey kendimi aradığım sokakların sahibi. Tüm yollardan senin için geçiyorum. Yıkılmış köprülerden bir yol buldum. İşte bak geliyorum

YÜRÜK SEMAİ

Tahir Akay

-”Ben ,onun sılası
Kendimin gurbetiyim” diyen şaire

Yollar yürümele aşınmaz,
Biliriz ama
Biz yontuluruz her adımla.
Kalpten başlayan bir inkılapdır,
Her soluğumuz.
Dağlara bitişik çıkar
Üç kuşak öncemizi arasak..
Ve dedem imamesidir torosların.
Babalarımızın göbek bağı,
Kayrak bir taşla çentilmiştir
Bilmem hangi yayla çeşmesinin başında.
Yörügüz,
Yeryüzünün tüm yollarıdır
İkametgah ilmühaberimiz.
Yörügüz,
Yürüdüğümüzde
Yeryüzünün akardamarları ırmaklarla akraba;
Konunca cümle dağlara ahabab..
Gökte geceleyen yıldızlardır pusulamız .
Kardeşdir ırmakla yürük;
Biri durunca ölür,
Biri ölünce durur...
Şefaet değil,

Seyahattir tek dileğimiz
Biliriz,
Kırıldığını göğün
Kuşlar okşamayınca.
Biliriz,
Yüreğe düştüğünü ilk cemrenin.
Deniz tutar,
Dağ çağırır,
Bizden sızanlardır
Yol dediğimizize.
Biliriz,
Kalpten kabredir menzilimiz

Ormandaki fısıltıyı,
Irmaktaki uğultuyu,
Dağdaki yankıyı anlarınız da
Yine de anlatacak bir şeyimiz yoktur
Kafesini yurtsayanlara.
Misafirdir herkes kendinde
Artık
Herkes kendine kambur
Atlarımız yörük, biz yörük
Yürürüz
İçimizde tımara gelmeyen bir kalple
Yolla yeksan oluruz.

Yürürüz,
Günün bittiği yerde
Kururuz kendimize beş direkli bir çadır;
Geceleriz.

Yürürüz,
Ömrün bittiği yerde
Kazarız kendimize dokuz tahtalı bir kabir;
Ölümü heceleriz

Bu dünya gurbettir bize
ve yoktur ölümden gayri sıla

Yörügüz;
Develerin ayak sesleridir,
Hayatımızın vezni.
Yörügüz
Yürürüz yüreğimiz vurdukça.
Yörügüz
Yürürüz dünya durdukça.

GÜLİZÂR'E

Semanur Tufan

Anlaşılmamak seni de yandırdı mı Gülizâr
Kaynadın ve yağmur oldun
Bir itaat çiçeği görsen gülüverdin
Öz gibi yavrularını şhadete gönderdin
Senin de gözlerini yaktı mı yaşların tuzu?
Senin de hıçkırığın nefeslerini böldü mü?
O an sözün kesik kesik döküldü mü?
Her sevgine bir veda ile karşılık verildi
Sen her sevgiye bir vefa ile mukabele ettin
Senin işindir bu, böyle bilinir
Kötülüğe cevabın daima iyiliktir
Baştan ayağa sevgi kesildin diye değil mi ki
Kokun asırlardır tütüyor burunlarda
Tüm baştankaralar ve alakargalar
Gagalarında tutuyor nefeslerini
Bir gizli nağmenin sırdaşlar
Söz senin diyerek başlara konmuşlar
Sussan da konuşsan da acıttığı oldu mu?
Cam kırıklarını dişlerinle ezer gibi
Anlaşılmamak seni de yandırdı mı Gülizâr
Ondan mı her sözünde gözyaşı tadı var
İşte şunlar özgür bıraktığın kuşlar
Ne zamandır uzun uzun göğe bakarlar
Sen çağırırsan da ah bir tutsağın olsalar
Kalk desen de döne döne savaşılar
Senin kuşların bir başka süzülür

Senin kuşların susarken de bülbüldür
Bu zaman başka bu doğmak ve bu yaşamak
Tam kararında bir sen varsın, hala
Zamanın kabı, güneşin doğuşu ve dahi hayat
Sen yazılısın pak bir kalbin aynasında
Tek hakikatin burcunda sen parlıyorsun
Her şey akıp kayboluyor uzakta
Bir tek sen ıslıl duruyorsun
Seni de anlaşılmamak mı yandırdı böyle Gülizâr
Bu bağların bozumu ve hasatlar hengâmında
Kimse hatırlamasa da hisseder bir derin acıyı
Çiçek açarken ağrımaz boynu sanılır
Sen elinde fidanlarla kıyameti beklerken
Gözyaşlarıyla suladın diye mi böyle sözlerin
Hepsi derin, hepsi çağıl çağıl
Hepsi bir hakikatin şahikası
Ey elleriyle toprağa yıldızlar gömen
Ayrılıktan en çok ağlayanımız
Anlaşılmamak yandırır ha, Gülizâr'ım
Bilirim, yine de vazgeçecek değildin
Bile bile çırpındın simurgun kursağında
Sen söndürmek için yanmayı en iyi bilenimiz
Ey bizim en hayırlımız, en güzelimiz
Bu dünyanın talihiydin
Yine de mancınıklar çevrilmedi mi mübarek çehrene
O yolu kanın pahasına yürüdün
Açan her gül hala senin kanındır
Bir yavrunun siper oluşu da yaralar seni
Taşların çaresizliği de yaralar
Göğün altında pırıl pırıl kanarken
Senin içinde bir kainat atar
Kapattın mı sen de gözlerini söyle

Ve senin de boğazına dizildi mi bildiklerin?
Konuşsan da sussan da bir oldu mu hiç?
Sen de yoruldun mu hayatın sillesinden?
Yoruldun mu insanların özensizliğinden
Seni de yandırdı anlaşılmamak değil mi Gülizâr
Bir itaat çiçeği görsen gülüverirdin
Bakma uzun uzun yere bu kadar
Senin nazarınla gökte yıldızlar akar
Bir elifindir beş aya okumayı söktüren
Gözbebeğin mihrakıdır güneşlerin
Sen baktığın için uçuyor gökte kuşlar
Hatırın için hala çırpınıyorlar
Ey bir kıyametin ortasına konan latif bahar
Serinlesin yüreğin, ne olur
Bu dünyanın ardında senin saltanatın var.

BİR'İN AŞKI (Mevlana Lisaniyla...)

Turgut Ataşcı

I

Yansın kandiller yansın, yansın isli çırallar,
Bir ney sesi ruhumda perdeleri aralar.

Yansın dil, yansın yürek; katre katre su yansın,
Ben döneyim aşk ile, aşk kapıma dayansın.

Sevgilinin yanında gönül bir gül bahçesi,
Arabî, Fârisî yok, birdir aşkın lehçesi.

Aşkın mürekkebiyle yazdık ulu divanı,
Cemâlidir diyerek sevdik ruh-u revanı.

Ben azatlık istemem, yâr kapında kul eyle,
Nefsim dağlardan ağır, bir geçersiz pul eyle.

Bin derya söndüremez aşkla yanan sineyi,
Bir güne sığdırmışız bin ömürlük seneyi.

Hakk'a gönül verenin olur mu bir bedeni,
Tennure giymemizin ne ola ki nedeni?

Nûn içre bir noktayım, esrârî bir fendeyim,
Hatemü'l Enbiya'nın yolunda ben bende'yim.

II

Bir derince tefekkür, neşideyle süslenir,
Gönül kasrı daima ummanından beslenir.

Aşk süreyya yıldızı, aşk ayın bedir hâli,
Ona meftun, ona ram; gönlümün nedir hali?

Can bedende esirken yenen çile aşıdır,
Döne döne yanarız, yanmak aşk uğraşdır.

Rabıta-i mevt bizde, sevgiliye varmaktır,
Lisan-ı hâl Mevla'ya aşk ile yalvarmaktır.

Bir bülbül-i şeydâyız, arşa çıkar ahımız,
Seher vakti aşk ile hû çeker dergâhımız.

Umudun hanesiyiz, umutsuzluk ar bizde,
Çilenin talibiyiz; çile bizde, nâr bizde.

Bu nâr ile dağlanır dosta hasret bağrımız,
Yüreklere dokunsun cihanşümûl çağrımız.

Bir cübbe bir sarıkla topraktan bir tendeyim,
Hatemü'l Enbiya'nın yolunda ben bende'yim.

III

Bir dost eli bozunca nefsin pusularını,
Yetmiş renge boyadı gönlümün sularını.

Değişti bütün dünyam, beden ruhla birleşti,
Cümle acun gelerek yüreğime yerleşti.

Pirüpak etti beni, Şems'in altın ışığı,
Ben beni bende buldum, oldum aşkın âşığı.

Kul aşkını bilmeyen Hak aşkını ne bilsin,
Bu ölümlü dünyada gönüller aşka gelsin.

Ölüm, Şeb-i Arûs'tur; ölüm vuslat demidir,
Ölüm, özgürlük denen aşkın mukaddemidir.

Bir adımlık bu yolu asırlardır yürürüm,
Üşüyen gönülleri yüreğimle bürürüm.

Ateşten bir su içtim, kadim şehir Konya'da,
Baki olan aşk imiş bir nefeslik dünyada.

Velhasılı bizde aşk, Yaradan'ı sevmektir,
Kimseyi incitmemek, cümle canı sevmektir.

Aşkın pervanesiyiz, sanmayın ben bendeyim,
Hatemü'l Enbiya'nın yolunda ben bende'yim.

HAMAL

Yusuf Erol Gökduman

Yaktım mürevvet bağıını
Gülü sırtımda taşıdım
Eledim gönül dağını
Külü sırtımda taşıdım

Darasını düşüp yükten
Küfe ördüm yaş kütükten
Geçtim yokuşa düzlükten
Yolu sırtımda taşıdım

Akıl, bir aklın avcunda
Yürüdüm kader burcunda
Gözlerim düş orucunda
Tülü sırtımda taşıdım

Gök yeveli doru atları
Uçurdum toy kanatları
Boynumda vefa yuları
Kulu sırtımda taşıdım

Arı nerde, kovan kimde?
Çiçek açtım her mevsimde
Zehir kırıp yüreğimde
Balı sırtımda taşıdım

Ötelerde son bilmece
Gittim geldim hece hece
Hudutlar yol vermeyince
Seli sırtımda taşıdım

Can kumaşı lime lime
Düğüm attım kördüğüm
Örtsünler diye üstüme
Çulu sırtımda taşıdım

Suları derinmiş ömrün
Gezdim kıyısında sürgün
Bineceğim ben de birgün
Salı sırtımda taşıdım...

KALBİMDE SÛR SESLERİ

Murat Tapar

Acı doğurgan yazgım, İbrahim’de bir ah’ım.
Devrik bacalı evde, yükselir inşirahım.

Bir buğday başağyım, yağmurunu yitiren.
Seherden korkar oldum, kara haber getiren.

Bahara açılırdı, her bir kapımın ardı.
Saçaklarıma konan, güvercinlerim vardı

Misk-i amber kokulu, göğe çiçek ekerdim.
Bir çocuk bir ah dese, yüreğimi sökerdim.

Dost mektubu beklerim ben yedinci semadan
Bir yetimin pak alını, kudretimdir cumadan.

Kim demiş kıyamete, vakit vardı çok erken
Üfle sura İsrafil, benim kalbim kanarken

Bir uyanış KUDÛS’te, bir diriliş AKSA’da
Boğmaz zulüm mümini, bir sel olup aksa da

İnan bir gün doğacak, beklenen o şafaklar
Çocuklar cennetini, bakışlarında saklar.

Her ezanla semadan, aşkı çağırın bendim
Aşka sefer eyledim, yıkılmadı Hakk bendim.

Sordun mu hiç kendine, yiğit nedir civan ne?
Kudüs'e can borçlu diye, doğurmuştur her anne

Söylesin ebabiller canan Dürr-i Yekta'ya
Kelepçeler takılmış, şavkını vuran aya

Kim demiş kıyamete, vakit vardı çok erken
Üfle sura İsrafil, gül dalında yanarken

Sitemim vardı benim, intizarım en başta.
Zalimlerin kalbine attığım her bir taşa

Bir ümmetin hüznüyüm, bir umudun adıyım.
Ben incirin acısı, ben zeytinin tadıyım

Ey çağrının sahibi, ey yetimin hamisi.
Daha kaç tufan görür, ehl-i iman gemisi?

Çıksın artık kılıçlar, gönül denilen kından
Çocuklar bekler bende, öpülmeyi alnından

Nurdan gömleğim sökülük, gök semam neden yırtık
Bilal-i Habeşi'nin, sesi duyulsun artık.

Kim demiş kıyamete, vakit vardı çok erken
Üfle sura İsrafil, güle baykuş konarken

Bir savaş güncesiyim, yüzleşmenin kitabı
Hep sus diyerek oldu, şu cihanın hitabı

Kan düşen toprağında kalmasın artık yasım
Ezelimden ebede ben mümine mirasım

Bir akrebin iğnesi tenime her gün işler.
Bu kadar keskin miydi, nefiste kanlı dişler

Tahammül yurdunda çığlıklarım gülüşür.
Kefenleri sevdikçe yüreğimde gül üşür.

Edebi bir menzirim, pusulan yüreğindir
Bu yolda yolcu olmak, kullukta gereğindir

Kim demiş kıyamete, vakit vardı çok erken
Üfle sura İsrafil, ruhuma şer banarken

Artık vakit tamamdır kırıp cümle kafesi
Kalbinin kıyam vakti, bu duyduğun sür sesi

Bu kutlu mefkureye korkarak varamazsın
Ruhun bir adım önde sen geri duramazsın

Şehadettir yolunuz ne gazezdir ne de zan
Kalbimin çeperinden çekilmesin hiç ezan

Benim adım Filistin budur sana niyazım
Müminlerin kanıyla silinir kutsal yazım

Kelimeler tükendi budur asıl imtihan
Kalk ey Selahattin! Kalk evlad-ı Fatihan!

Kim demiş kıyamete, vakit vardı çok erken
Üfle sura İsrafil, güneş bende donarken

Gözyaşımдан öpmeyin barut kokar gençliğim
Küçülen gölgelerden beni yakar gençliğim

Bulandı sular artık zulmün kucağında
Hakka karşı olan Haksızlar çağında

Çehreler kuşatıldı arzımda deccal resmi
Bir azap perdesinde yankılanıyor ismi

Nerede ehl-i vicdan, oysa aşikâr derdim
Sancıyan duvarlardan yeni sürgünler verdim

Hakikatin en acı, hem de en acıtanı
Beni sen mazlumların gözyaşlarından tanı

Kim demiş kıyamete, vakit vardı çok erken
Üfle sura İsrail, külüm köze dönerken

Yayımlanmaya Değer Bulunan Şiirler

İSTANBUL'DA BİR GÜN (ARUZ)

Mef'ûlü/Fâilâtü/Mefâîlü/Fâilün

Baha Polat

Ey kahrâmanı kız kulesinden olan masal!
Ey gözlerinde her doku; mâvî, beyaz ve al!

Duydum ki dört minârede dört ayrı ses gelir
İstanbul'un derin semâlarında yükselir

Her bir sesin gönülde yatan resmi başkadır
Her nağmenin bütün tonu yalnızca aşkadır

Virân duvarlarında fetihten kalan koku
Vâr etti tirkeşimde biten yüz gümüş oku

Gezdim uzunca Fâtih, Eyüpsultan, Üsküdar
Hâlâ derim ki her biri bambaşka bir diyâr

Âhengi dalga dalga yayılmış müzik sesi
Bir müslümânın en güzel, en şanlı bestesi!

Hâliyle bir masal gibi naksetti gönlüme
İstanbul ezgisiyle alıştım tebessüme

Karşımda aksederdi cemâliyle Çamlıca
Yüksek minâresinde şafaklar devamlıca

Bir hızla kuşların kanadından doğan seher
Tâ karşı beldelede ufuktan uçar gider

Artık bu çırpınıyla akıp kaybolan deniz
Dalgın şehirle baş başa kaldıkça lerzesiz

Her parmağıyla örtüyor engin diyarları
Hicret vakitlerinde dağılmış ufuk sarı

Gündüz bu gökte kuşlar uçarken akın akın
Bir dem selâ sesiyle berâber ölüm yakın

Ardımda kaybolan Ayasofya'yla bir daha
Öğrendim aşkı, aşk: Yakın olmakmış Allah'a

İstanbul işte sen bu mekanlarla başkasın
Uğrunda yol sürerken uzaklar epey yakın

Geçtikçe günlerim senin ufkunla bir kere
Her lâhza âşık oldum uzanmış denizlere

Ey kutlu mâvilikle akan hür kanatlı kuş!
Yormuş gibiydi gövdeni efsunlu bir yokuş

Rüzgâr o yolda zikrediyor şanlı târihi
Andım bu ân gözümdeki hasretle Fâtih'i

Gördüm ki bir elinde kılıç, bir elinde gül
Baygındı karşısında yanıp kül olan gönül

Ey târihiyle rûhumu mağlûp eden şehir!
Ey her diyârı sâdece bir gölgeden şehir!

Göklerde parlayan bu ilâhî akış da ne?
Birçok ziyâ ışıldıyor efsûnlu çehrene

Üstümde kol gezerken ölümsüz ışıkların
Bir başka şehre doğruluyor tatlı rüzgârın

Bir başkadır o, yankısı ruhlarla uhrevi
Yolcun misâli gözden uzak yeredir evi

Artık yarım kalan bu uzun yolda baş başa
Coşkun denizlerin gibi yıllarca hür yaşa!

AYANORA

Doğan İşler

Ayanora
Sahip olduğum şehir,
Açıkta seyreden bir gemi,
Yanaklarından süzülür martılar
Çığlık çığığa,
Gelir sesi.

Ayanora
Seher vaktindeki ümidim,
Sabrım, dayanılmaz kederim
Bir dönüversen, bakıversen yüzüme
Canlanır toprak.
Dirilir bu kan ve gövde.

Deniz uykuda insanlar ayakta
Kötü anılar biriktiriyor gece.
İyot ve nem kokuyor sokaklar.
Boğazımda düğümleirken zehir
Ağır, ılık bir güney esintisi...
Nasıl da inliyor şehir.

Ayanora
Gece gibi gözlerin,
Dudağında mavi karaltı,
Parmaklarımda ayaz, düşlerimde siyahlık,
Uluyan bir sonbahar rüzgârı...

Bölünürken alacakaranlık
Dağlar ardınca batarken güneş
Kızılışır umutlar, bakır renginde evler
Gecedен geceye yanar bir gaz lambası.
Yansır duvarlara büyülu gölgeler.

Ayanora
Aydınlık ve sıcak odam,
Dışarıda ışık saçan çocuklar...
Yüzümde hareket bulur kan.
Sokakta uçup giden sesler,
Taze simit ve ayran.

Ayanora
Seksenli kuşağım
Batan gemiler gibiydi.
Patiklerimiz
Demir tokalı ve delik
Su alırdı ayakkabılarımız.
Fakirdik.

Ayanora
Doksanlı kuşağım,
Yorgun ve uykusuz gece
Savaş korkularım,
Uzak ülkelerde ateş ve kan
Nara
Naylon çekilmiş penceremde
Buğulu manzara.

Ayanora
Her şeye rağmen
En derin mutluluğum.

Bisikletimdeki boncuk tıkırtısı
Kulağımda çınılıyor.
Güneşli penceremde sinek vızıltısı,
Dışarıda müzikli tabla
Geçerken sokak tatlıcısı,
Müslüm Baba
Ferdi, Orhan çalıyor.

Ayanora
Nereden başlasam
Bilemiyorum.
Ateşten mi sudan mı?
Yoksa gözlerinden mi?
Beyaz bir çiçek kadar
Narin ve güzel
Tel tel saçlarından mı?
Ayanora
Zor hayatım,
Zehirli sarmaşık
Toprak damarda eriyik ve sıcak
Karanlık bir kuyuda ölüyüm.
İçim yangın yeri...
Alev alev ellerin
Yağmurlar da soğumayacak.

Ayanora
Nereden başlasam
Bilemiyorum.
Ateşten mi sudan mı?
Yoksa tekrar baştan mı?
En başından mı?
Hislerim hiç doğrulmayacak.

Ayanora
Zor sevgilim,
Zehirli sarmaşık
Gece kadar karanlık,
Gece kadar karmaşık
Uzun ve siyah
Duygularımda ani değişiklik
Sebebim...

Ayanora
Vicdan azabım,
Güneşimin önünde soğuk gölge,
Bakışlarında cam kırıkları...
Nereden başlasam bilemiyorum.
Ateşten mi sudan mı?
Yoksa topraktan mı?
Ağaran saçlarımdan mı?
Çizgi çizgi solmakta yüzüm.
Çatlayan dudaklarımdan mı?
Ayanora
Kalbime sığdıramadığım...
Elimde kanayan yara,
Kanlı gözyaşım
Kafamda çıkmaz sokak,
Bitmeyen muhakeme
Acıttıkça acıtır içimi.
Kalbimde dinmeyen sızısı.

Ayanora
Acı tecrübem,
Ağır bedelim...
Gözlerin
Pişmanlığım, yalnızlığım
Dikenli tel misali.
Ayrılırken ruhum,
Ağır vedam,
Vazgeçemediğim
Ayanoram.

TİRE

İbrahim Kara

Sabahları gözlerimin kıyısıyla derdim
akşamları dermanım oluyor
mavi sözlerin içinde boğulmak
arası yas bulutu
uzunca sen ve hakikat
karnımı doyurmayı unutuyorum bazen

Ne zaman uzun cümleler düşünsem
dara düşüyor parlak bir hatıra
satıra sığmayan kelimeleri bölüyor
mesafe koyuyor aramıza bir tire
hıçkırığın yankısı noktalardan ibaret
sonra doğrusal bir düzlem oluyorum yerde
içimdeki boşlukla konuşayım diye
sesimi beğenmeyen eşyadan sıyrıyorum odaları
tozları dahil kitaplardan bile
duvarlar dile geliyor yüzümdeki uzun çizgileri görünce
eski sonsuzdan artı bir çizgi alımda
vokal yapıyor tire bütün kahramanlara
kahramanlar kitaplardan ses olup çıkıyor
derinin altında bir kıymık gibi
görünmüyor ama can yakıyor
kısaca bir çizik atılıyor ruhuma
eski bire sığmayan aşkımı bölüyor
bi' tire

Bir sen kalmıştın en son
kolay değil kimsesiz olmayı kondurmak yüreğime
iki yıldır ağzım bıçaklara kafa tutuyor
dokunduğum her nokta bitiş çizgisine gidiyorken
üstelik sensiz mevsimler değişiyor
ilk har, iz, son har, düş
hayatı bitirmeye yakınken anlıyorum
tabaktaki ilk lokmanın adıymış açlık
harsız sevdalarda izim üşüyor
dudaklarımı ayırmak için eşyaya isim veriyorlar zorla
sararmış mektupların yanık et kokuyor
düşümde kalanları çıkarmak için
bir kürdan oluveriyor dilimde
bi' tire

Yine ateşim çıktı geçenlerde
insandan içeriye giremiyor hiç bir şikayetim
hastanede ön kabul masası
zorla isim verilmiş bir başka eşya işte
makbul varoluşun son reddi de olmalı bence
doktor sorunca gülümsedim hemen
aşk diyelim geldi, sürekli kullandığım ilaca
sonra adım... yaşım... kan gurubum
fizik ötesi her şeyim sendin de
ölü gibi yatay kısa bir çizgi çekildi
acil durumda aranacak kimse bölümüne
bi' tire

Hep daha batıya gidecektim ya seninle
kalakaldım sıfır noktasında hasretinle
bitiyorum güneşi arkama alamadan
şark gübrelili fosilim aslımdan kıymetlidir
ne de olsa buralarda her ölüm can suyudur pazara
bir imamın ağzında dua olurum
hem küçük şairler arasında sevilirim
ölüm haberim felsefi kaosa bir katkıdır
mermerciler sitesinde bir çırağın aylığına da
doğumla ölüm arasına bir anlam katarım
bir de kısa bir çizgi anlamsız iki tarih arasına
bi' tire

AVUCA SERPİLMİŞ MÜNACAT

Mustafa Işık

Yağmur gelince
her biri kendini besleyen
birer mezar kırık vazolar
zeytin ve çocuğa /sis ve aya
ankebut sığınağı,
geçip gitmek bir başına dünyadan
gül ile kül arası yolculukta
ayaklarına denizi döker

Özgürlük şiirin harmanıdır, ey
kanatılmış harflerle ayrılık sayrısı,
yenilgi bir dağın karlı başıdır
iki avuca serpilmiş münacat

Yazgım iki ucundan açılmış kalem
varmak istemezdim kapına
henüz yontulmamışken anahtar

Beni aynaların gördüğüne say
Şahmeran duvara yakışır yokluğun resmi

Elleri hüznün, dilleri kavi, Araf'ta Hızır
en güzel evvel zamanlarda
bir olan hiç olmayandır masallar

Evin içindeyim, ev benim içinde
ikimizin toplamı annedir

Yasaklı özleminle, utanma / eğriliver
göster yüzünü hayattan yana
ağlamak hünerin olsun dil erbabına

Zamanın bağrında esrik sualler
semaya yetişmeye birer mavi uçurtma
kalbim rüya sancısı çeker yumrudur

Ey özü yoluma ayna, sözü inciten
çölde suyun kıymetini bilen
bir ağaç olmayı iste benden

Hicranın iki yakasından uzun olanı
kısaya ulayan ip yap beni
yağmur gidince, konsun kuşlar

Dokunmadan zülfü yâre
yol alınca bezirgan
ansızın yok olunca sonsuzluğun kızılı
bir fanusa doldurmalı güneşi

Yoksa en uzun yolun sonun da mı Tanrı
derkenara değmeden
sesim nereye gider?

BABAMIN OMUZLARINDA

Mert Namlı

Misafirliğin sonlandığı kapı eşğinde,
Uyku mahmurluğuyla çapraz giydiğim terliklerimi
Çıkarıp yeniden giymişimdir.
Uyku tatlı,
Yeniden kapanmaya zorlanan gözlerimin odak noktası
Babamın omuzları

Kelleşmiş başına yanağımı dayarım.
Minik ellerimle tuttuğum kulaklar dümen
Ayaklarımı omuzlarından
Göğsüne doğru sarkıtırım.
Asfalt, kum, çakıl fark etmez
Eyeri yok belki ama
Dünyanın en rahat atındayım.

Dönüş yolundayız,
Aylardan ağustos
Cırcır böceği mevsimi
Annemle babamın arasında geçen sohbete
Bir de onların sesi karışıyor.
Bahçe kapısının gıcirtısından
Eve geldiğimizi anlıyorum.
Merdivenleri çıkarken babamın adımlarıyla
Düşüp kalkan omuzları
Uykumu biraz daha açıyor.
Annemin yanağımdan öpüp

Üstümü örtmesini
Hayal meyal hatırlıyorum.
Çok geçmeden rüyalar âlemine dalıyorum.

Yıllar sonra,
Oğlumu omuzlarıma alacak yaşa geldiğimde
Çocukluğumda
İki dirhem bir çekirdek olan babam
Seksenine yaklaşmış, saçları ağarmış,
Elleri titrek, omurgası eğri.

Annemin refakatinde
Haftalık yoklamaya gidermiş gibi
Hastaneye gidip gelmeleri...
Hastalıklar ağırlaştığında hastaneye yatış
Günlerce süren koma halleri...

Bir başka ağustos ayı akşamüstü
Hastane bahçesinde hasta yakınları
Ve yine cır cırcır böceği sesleri
Doktorun acı haberi vermesiyle
İlk annemden gelen hıçkırıklı ağlama

Penceresinden seyre daldığı dünyadan
Emanetin yükünü atınca omuzlarından
Musalla taşından yol alırken
Taze kazılmış toprağa
Son görevimi yapmak için
Babam omuzlarımda

YALNIZLIK ADASI

Nevzat Bayramođlu

Ayrılıklar beslermiş, kimi zaman sevdayı
Pencereden yollara, baktığından bilirim
Yarım bir tebessümle, ettiğın son vedayı
Sabaha dek kafaya, taktığından bilirim

Yüreğinde alevler, yükselirken dumansız
Çöker gönül evine, bir yalnızlık amansız
Gece vakti aniden, yağmur yağsa zamansız
Bedeninde şimşekler, çaktığından bilirim

Dayanmak zor gelirken, üç gün yokluğa bile
Takvimsiz bir ayrılık, bak nelere vesile
Söylemiyorsun ama suskunluğun nafiye
Gözlerin damla damla, aktığından bilirim

İçinde bulutlanan, kararmış bir nefreti
Dağıtmak umuduyla, verirken her gayreti
Mümkün değil avutmak, büyüyen o hasreti
İssizliğin nasıl can, sıktığından bilirim

Gıptayla seyrederken, uzaktan düğünleri
Çevirirsin maziye, bütün aksi yönleri
El ele dolaştığım, geçmiş güzel günleri
Şimdi kendi başına, kaktığından bilirim

Keyif vermez akşamlar, boğar seni eğlence
Boğazın düğüm olur, iki aşık görünce
Hele bir de aklına, gittiği an gelince
Nefes almaktan bile bıktığından bilirim

Kalbindeki süveyda, biriktirmiş vebali
Savurmuş her fırtına, seni gazel misali
Gözlerin dalar dalmaz, sevdiğinin hayali
Son hâliyle karşına, çıktığından bilirim

Özlemlerin buğusu, bakışlara saklanır
Aşka mahkum olanlar, her busede aklanır
Mektup içinde gelen, gül yaprağı koklanır
Sevginin her engeli, yıktığından bilirim

Severken ayrılığın, yükü ağır olurmuş
Hatırada kırk izi, kalpte çığır olurmuş
Hicran şarkısı çalsa, seven sağır olurmuş
Kulaklarına parmak, tıktığından bilirim

Her doğan yeni güne, umutsuzca başlarsın
Yalnızlık adasında, dalgaları taşlarsın
Bana göre değil der; sevmeleri boşlarsın
Aşk için gemileri, yaktığından bilirim

RİBAT BEKÇİSİ

Azmi Tunç

Gece boyu Ribat bekçisiyim!
Gözlerim ki kızıl alev
Sabahı arar tan yerinden
Şarka bakar bu çehrendir senin
Rüzgâr gamsızdır yıldız altında
Amansızdır, kesmek ister tenimi
Sarılsam burçlar arasında
Şehlaya dönen gözlerim hariç
Tüm bedenimi sarmasam
Adandığım al urbalara.
Kervan olup geçsen
Boylarımdan, çiğneyip hudutlarımı
Beklemekten yorulmaz da
Dimdik diz kırmayan bedenim
Çakılarını gözlerime dayar
Sabah kum pay eden rüzgâr
Canım yanar, kanar dudaklarım
Kum bir bendinden gün doğurur
Yanmaya doymaz bedenim
Yanmak için gün ile
Sabahı beklerim, tutar güneşi
Üstüme yükseltirim.

Geldiğin surre alaylarında
Bul beni burçların arasında,
Yahut kum tepelerinin
Yalnız başıma bırakıldığım
Gece kılığında, kıl çadırımda.
Sen ki mabed-i mübareğe
Kutlu kokulardan kıtalar aşıp
Gelmeye memur ve mecbur
Ben her mevsimde seni
Hür rüzgârlarda arayan meczup.
Yazma beni yitik çöllerin
Deri pöçüklerine meçhul diye
Gel, beri, çöl yemeden beni
Gün yükselip de almadan gözlerimi

Ey kızıl gerdanlığı tan yerinin
Ey misk kokusu sabah yelinin
Ey akılçelen, çölde gülen,
Ey aşkı bağlayan saç telinin
Yalazlı rüzgara sivrulanım gel.

ÇAĞIN GİZİ

Elif Yıldırım

Sen bir kentin yıkık düşlerini,
Her gece kıyılara vuran karanlık bir deniz gibi,
Savurarak binbir ormana kırgın sesimi,
Beni mi çağırıyorsun, beni mi!?
Caddeleri dolaşırken, gökyüzünü saklarken evler.
Ben rüya taşırım ruhumda derin cepler.
Rüyalar ki dünyanın diğer gözü,
Rüyalar ki içinde saklar binlerce sözü,
Nerdesin, düşlerimin kayıp yıldızı?
Akşamım, baharım, dalgalı denizim.
Bir yalnızlık giymişim ki, çıkmıyor üzerimden,
Derimde sızlayıp duruyor karanlığın gizi.
Sen esmer bir hüzün gibi,
Çağırıp duruyorsun beni.
İncir ağaçları ve yılan delikleri,
Gül ve sivri dikenleri,
Sesin ve gidişin gibi,
Beni çağırışın bu çağın en büyük gizi.

Durgunum nicedir,
Ellerimde kabuklaşan kavgalarımla,
Öylece oturuyorum.
Bakıyorum ki
Bulutlar nefes aldıkça soğuyor dünya,
Kalbimde bir garip ürperti.
Suya düşmüş yüzümde benim olmayan

Sakin bir bakışta parçalanıyor ruhum.
Kalkıyorum, tüm yıkılan düşlere inat,
Yarım kalan sözlere inat,
Beni çağıran sese ulaşmak için.
Akşamım, baharım, dalgalı denizim,
Kalbimde soluklanan anılar diyarım.
Beni her çağırışında sensedim diyorum.
Sensediğimi bilmez bu dünya.
Bilmez kimseler ben sende dinleniyorum.
Bu çağın bir diğer gizidir bu,
Seni ruhumun derinliğinde seviyorum.

KURULUŞTAN KURTULUŞA CUMHURİYET DESTANI

Yahya İncik

Doru atın tırısa kalkmasıyla başlar cengimiz
Kös vuruşlarında mehteran
Has dur zaman!
Orta direkli kara yazgılı kıl çadırda üryan
Bir ayinin tütsüsü Issık Gölü'ne vurulan
Sakız ağaçlarında dileği şaman bir ana
Atasının taş dikitine açılan avuçla asude
Dileğin tek tengriye akışı ötelere avuç avuç
Bey toylarına aşına yüzlerin kutlu töresi
Aksakallı sözlerin tutulmasında sır
Konargöçer düşlerde otağı
Kargı ucuna asılan al mendil
Ortasına dikili obanın murat
Yurt bellendi yaylaklar
Öte yandan soy verdi
Gürbüz oğlanlar çayırda tutuştu güreşe
Gerilen yayların hedefinde bir ceylan
Bir nara bekliyordu Çin ilinde ahali

Gece saraya düşüyordu Kürşadî naralar
Çerilerin kırkı bir sarayı basıyordu
Ahale-i Çin kırk çeriye konuşuyordu
Çin Seddi'ni aşıyordu naraları ya
Titriyordu imparator
Bir Kürşad'a karşın Hun, Kürşad'a keserken
Gök Tengri bunu biliyordu

Türk yazıtlarına Orhun'da söz kazınıyor
Bilge Kağan yüzyıllara derunî ve Davudî sesleniyordu
- Gök delinmedikçe !
- Yarılmadıkça yer !
Buyuruyordu ulu kağan ve Göktürkler dinliyordu
Desise Çin demekti
Yumuşak ipek gibi girdi hain kanına
Ve dahi kıtlık vurdu obayı
Göç düştü yollarımıza
Ahh ! Hazar kuzeyi ve güneyi güzergâhtı
Kalanlar oldu
Gidenler Anadolu'ya yurt diyecekti baki
Bir ilahî buyruk Cibril tebliğine düşünce
Hira nura kesiyor bilen bilir
Çöl ortasının yüreğine Gül açıyordu
Kokusunun lafzıyla,
- İkra diyordu ya Cibril
Daha sure-i Fetih nazil olmadı
Ki, kutsî emanetti İslâm
Ayet ayet akıyordu Türklüğe
Bir tengri değil miydi? O
Kılıçlar İslâma etti yemin
Mihmandarı oldu İslâm'ın bu demden sonra
Alp'ten dağların ardından Arslan kükremesi
Ovaya inince Malazgirt'te
Cuma ve salâsı
Hutbesinde beyaza büründü
Serdarın önde gideni
Tekfur korkuya namzet kös kös
Takvim bin yetmiş bir gürz ucunda zafer
Muzaffer kumandan Alparslan
O da Kürşad neslinden, Kürşad huylu değil miydi?

Töre bozulmadı yurt oldu Anadolu
Kutalmışların yurdu
Çer'ağ yangıları Taptuk dergâhında Yunus oluyordu
Oluyordu Hacı Bektaşî Veli bozkır ortasında
Yesevi alazıydı çoktan tutuşan
Mencik Baba oluyordu Tarsus'ta ve Horasan kokuyordu
Anadolu oluyordu öz be öz
İlim üzre doğanlar boy veriyordu dergâh dergâh
Aynı Kevser düşünde serinliyordu yürekler
Kırk kapı ya tek rabbe açılıyordu
İman erlerine kılıç kalem oluyor
Kalem kılıca kesiyordu küffar karşısında
Eren -alperene doğuyordu
Ötügen yurtluğundan yadigar demir kordu
Yürekler...
Sabır su oluyor akıyordu
Yediveriyordu dergahi güller
Hüsna tecellisi ve dahi tezahürü

Söğüt dal veriyordu rüyaların yorumu
El verdi şeyhlerin Edebalî olanı bir de altın öğüt
Ey Oğul !
Dediğinde
Bin iki yüz doksan dokuz'du tarihler
Yine devlet kuruyordu kutlu töre
Osman Bey ismi altı asra düşecekti
Ve okunacaktı hutbe hutbe
İl il irkiyordu zırha bürünmüş bakışlar
Tedirgin ve korkak !
Anadolu ilelebet yurt oluyordu Türk'e
Bursa Orhan Gaziden yadigar
Başkent oluyordu Söğüt'ten düşlerimize

Hisarların Rum elinde olanı düşmeliydi
Er ya da geç
Fetih muştusuna ramak kalmıştı zaman
Demışti ya: Hatemülenbiya
- “Ayrılıkta azap vardır” ya ümmetim!
Birlik sağlanmalıydı beylik beylik
Anadolu’da
Kargılar çekildi
Çubuk ovasına fitne düştü
Dönemdi fetret geldi geçti
Dokunmadı on yıl
-Kalyonlar çekilecekti- artık
Şair dilince “Surda gediklerin mukaddes olanı”
Açılacaktı tamamdı vakit ama
Daha topların büyük olanı dökülmedi
Akşemsettin, Mola Gürani
Sultanların Fatih’ine öğretiyordu ilim
İkinci kez tahta çıkınca Sultan Murat oğlu
Çağ açılıyor yeni ve kapanıyordu eski
Nisan ayında otağ kurdu papatya öncü
Bin dört yüz elli üç mayısında
Artık gül açıyordu.
... “Ne güzel komutandır” muştusunda
Hadis vücud buluyordu Muhammedi
Sure-i Fetih çınlıyordu arş-ı âlâ da
Tıpkı Mekke-i fetih misali
Arî aklın iflasında karadan yürüdü gemiler
Ulubatlı Hasanlaştı her bir nefer
Sancağı diktiler sura
Fetholundu İstanbul
Herkes -Kitabınca- yaşadı.

ŞAH-I ŞEHİR KAYSERİ

Yunus Yılmaz

Bir sükunet menzili, Arifan dergahıdır,
Tadil-i erkam üzre, yol tutanın rahıdır.
Göklerin sarayından, Hulle biçilen şehir,
Ab-ı Kevser misali, suyu içilen şehir.
Zirvesi serinletir, gölgesi sekinettir,
Ru-i zemine inmiş, bi la teşbih cennettir.
Rahmanın şefkatiyle, kucaklar tüm beşeri,
Erciyes heybetiyle, şah-ı şehir Kayseri.

Mimarisi destandır, tarihe yankı vurur,
Minareler edepten, ebedi kıyam durur.
Dervişler secde eder, rahmet iner bu şehre,
Fevç fevç aminler iner, iman denilen nehre.
Hunat'tan esen meltem, ilahiler fısıldar,
Her bir makam tarihten, Itri kokar fasıllar.
Her mekan hikmetiyle, menkıbelerle diri,
Sen ey canımın canı, ulu şehir Kayseri.

İlm-i hakikat ile, can eylese temaşa,
Sende bulur kendini, tüketmez vakti boşa.
Hak olana yönelir, bu diyarda her nefes,
Allah bizlere yeter, gerisi gayrı heves.
Vuslatına ermeyen, divanedir, Mecnun'dur,
Kal-u bela'dan beri, avaredir, dilhundur.
Gesi bağları içre, gelinlik kızdır umut,
Sana hasret öleni, engin bağrında uyut.

Her âşık bu diyara, ebedi dua kılar.
Senden uzaklaştıkça, sana döner ayaklar.
Sen kalbi bu ülkenin, sen can atan damarı,
Kaç yoksulun ümidi, kaç varlığının varı.
Her katresi şifadır, Pınarbaşı akınca,
Mest-u hayran gönüller, şol ırmağa bakınca.
Ezan sesi yükselir, Tomarza'dan aşk ile,
Kalkar her baş secdeden, Cennet'ten bir köşk ile.

Bu şehirde her mekân, bir hikmet safhasıdır,
Bu şiir ki, uğruna, şairin sayhasıdır.
Kayseri'de yürekler, Rabbe kavuşmak için,
Somuncu'da hu çeker, tutuşur için için.
Talas tebessüm eder, tüm bahçeler gül açar,
Bak, gül-üşen misali, bülbüller hamde uçar.
Sarıoğlan sabahı, benzemez başka şeye,
Develi imamedir, kurulsun baş köşeye.

Gel eder tüm canlara, Gül Baba, çağrısıyla,
Nasıl icabet etmez, bu yürek ağrısıyla.
Kavserani şifadır, Tennuri Hak abidi,
Bostancı Baba ile, şad olursun ebedi.
Her evliya köprüdür, sırattan ince, keskin,
Ulu Cami'ye uğra, gönlünü eyle teskin.
Tavlusun'da mimari, barındırır üç ırkı,
Kültepe'ye varınca, hey hat! Görürsün farkı.

Derevenk Viyadüğü, kavuşmalar kalbidir,
Bu şehrin insanları, cömert, yiğit, harbidir.
Dadaloğlu, Seyrani, sanatın gür sadası,
Mimar Sinan ebedi, mührüyle yad olası.
Melikgazi bağrında, tarihten izler taşır,

Akkışla, Hacılar'da, güneş bir başka ıştır.
Şahit Sultan Sazlığı, kuşların semahına,
Şükür seni yaratan, alemler ilahına.

Vecihüddin Halveti, İbrahim Efendi'nin,
Türbedarı olaydım, Seyyid Burhaneddin'inin
Her sokak bir medrese, okumayı bilersen,
Nakış nakış ömrüne, dokumayı bilersen.
Yahyalı'nın divanı, bir destan satır satır,
Her mısra Kayseri'yi, hece hece yaşatır.
Sırtını Erciyes'e, güvenle dayar her can,
Doruğundan nur erir, Zemzem'e kanar insan.

Sonsuzluğa açılır, burda bütün kapılar,
Kalbine indirilmiş, gökten bütün yapılar.
Sanatın ince sırrı, bu diyarda saklıdır,
Uğruna Mecnun olan, anladım ki haklıdır.
Her anın bir hazine, her köşen zümrüt, inci,
sende huzur tatmayan, nasıl bulur sevinci.
Bu şehir her haliyle, yediveren gülüdür,
Bu şehre ram olmayan, yaşamıyor! Ölüdür.

Su gibi akar sende, zaman yolunu bulur,
Sen rehberi değilsen, gönül aşkta kaybolur.
Fener ol yüreklere, önderi ol çağların,
Şifasın ta ezelden, merhemisin sağların.
Segah makamı ile, dilde mutavvel gazel
Seni yetmez tasvire, hayal ötesi güzel.
Kayseri'm, iznin varsa, destan yazdım adını,
Sen şehirler şahısın, Sultan yazdım adını.

GAZZELİ ÇOCUĞUN DİLİNDEN

Salih Sedat Ersöz

Ben Gazzeli çocuğum, duyan var mı sesimi?
Bu küçücük yaşımda kim kesti nefesimi?

Henüz anneme muhtaç, onun göz bebeğiydim,
Babamın biricigi, sarı kelebeğiydim.

Hanemizin tazecik yeni açmış gülüydüm,
Yeni ötmekte olan evin şen bülbülüydüm.

Hepimiz beraberken ana, baba, kardeşler,
Aniden sarıverdi her bir yanı ateşler.

Yıldırımlar mı düştü, şimşek miydi bu çakan?
Anlamadım ki neydi topyekûn yıkıp yakan?

Korkunç bir gürültü var, korkuyorum Allah'ım,
Fayda etmez feryadım, göğe yükselir âhım.

Öyle bir sarsıntı ki zirvededir şiddeti,
Alt üst olduk bir anda yaşıyoruz dehşeti.

Bombaymış bu atılan yıkılıyor haneler,
Enkaza dönmüş her yer, okullar, hastaneler.

Alevler salınıyor yangın yeri her taraf,
Siyonist zulmü imiş, yokmuş merhamet, insaf.

Lanetlenmiş İsrail saldırısıymış meğer,
Toprağımız uğruna şehit olmaya değer.

Gözümü açtım bir an, yıkıntılar içinde,
Bebek sesleri vardı ikisinde, üçünde.

Çığlıklar, haykırışlar kulaklarda çınlıyor,
Herkes kendi derdinde inim inim inliyor.

Başımı çevirince bir cesetti gördüğüm,
Bulduğumuz durum, çözülemez kördüğüm.

Bin parçaya bölünmüş, büyük, küçük bedenler,
Ne istiyordu bizden, Gazze'yi mahvedenler?

Ne annem var ne babam, yapayalnız kalmışım,
Acılar içindeyim, hülyalara dalmışım.

İniltiler kesilmez, geliyor ta derinden,
Sürülüyor milyonlar, yuvasından yerinden.

Bombayla ve açlıkla kırılıyor Mü'minler,
Arş-ı Âlâya varır, kalpten çıkan âminler.

Kan gölü oldu her yer, bu ne vahşettir ya Rab!
Her yer viran bir halde, her taraf olmuş harap.

Filistin'de görülen dua, acı ve keder,
Uygulanan soykırım ölümden daha beter.

Tarihler yazmış mıdır böyle büyük bir zulmü?
Bir asırdır bitmedi, nedir bunun çözümü?

Filistin'deki yangın gün geçtikçe büyüyor,
Dünya suskun bir halde, Müslümanlar uyuyor.

Ne oldu kardeşliğe, tek vücuttuk ya hani?
Öyle derin sükût ki vurmuş kalbimden canı.

Kudüs işgal altında, esir Mescid-i Aksa,
Kurtulur, Müslümanlar ah bir ayağa kalksa.

Nerede bir zamanlar zaferlerle koşanlar?
Nerede fetihlerden fetihlere koşanlar?

Bekliyoruz yıllardır, gelsin bir Selahaddin,
Bu ne büyük gaflettir, bunu mu emreder din?

Mükâfatı bol olur felaha azmedenin,
Hesabı çetin olur bu zulmü seyredenin.

Direniyor bu zulme az sayıda mücahit,
Ölümü öldürüyor, buna tüm âlem şahit.

Bu imtihan sendendir, medet ey Allah'ımız,
Zalimleri kahreyle, ne zaman felahımız?

Küçücük yüreğimden çıkan bu kaygılarım,
İşte bir anlık benim çağlayan duygularım.

Bunları düşünürken kapanıyor gözlerim,
Her Filistinli gibi şehadeti özlerim.

Uyanınca gördüğüm köşkler ve hazineler,
Yıkılanın yerine gelmiş nice haneler.

İnsan hayal edemez böyle bir güzelliđi,
Ancak Cennete mahsus, Rabbimden özelliđi.

Biz cennet sevdalısı, vatan mücahidiyiz,
Biz cihadın öncüsü, zamanın şahidiyiz.

Biz toprağına âşık Filistin erleriyiz,
Biz emanete sâdık, iman cevherleriyiz.

HIZIR KİM KİM HIZIR

Oğuzhan Erdiñç

Hızır,
bir ikinci vakti Hunat Camii'inde
bir kuş gibi süzülerek çıktı minareye.
Âlemin derinliğine daldırarak sesini;
kâinatın özünden alarak kelimeleri
bu zamana kadar hiç kimsenin duymadığı,
dünyaya ait olmayan bir makamla
başladı Ezan-ı Muhammedîye:
“Allahuekber
Allahuekber...”

Denizlerden dağlara;
arzdan tâ arş-ı âlâya kadar uzandı sesi.
Her şey bir anda cezbeyle geldi;
minarenin etrafına toplandı kuş sürüleri.

“Lâ ilâhe illallah” deyip indi minareden Hızır.
Bütün âlemi kaplayan tek bir kişiydi önce
sonra bölünüp bin parçaya; bin farklı sûrete
tek tek giriverdi üç ayrı kapısından mescide.
Dağılıp caminin dört bir köşesine
edâ etti vaktin sünnetini.

Sonra toplandı adım adım tek bir sûrette
yürüdü yavaş yavaş müezzin mahfiline
ve yine aynı, o nurdan sesiyle;

gönlünden taşan nefesiyle ruh verdi kelimelere.
“Allahuekber
Allahuekber...”

Ve bitti kamet!
Her adımda bir başka sûrete bölüne bölüne
doldurarak camiyi, başladı en önden saf dizmeye.
Ama, bu bir farz namazıydı,
olmazdı öyle ayrı gayrı!
Birleştirdi omuzlarını; tek bir vücut oldu
ve geçti mihraba en nurlu sûretiyle.
Bütün mâsivâyı elinin tersiyle iterek dışarı,
“Allahuekber” diyerek başlattı namazı
her rükûda
her secdede biraz daha yakınlaşarak
vardı kendi mertebesinin sidretü’l-müntehâ bendine.
Bir mum gibi eriyip tükendi Hakk’ın rû’yetinde,
şahitlik etti gönlüm, işaret parmağım kalktı göklere.

Selamla bitti namaz
kalmadı onda Nur dışında hiçbir zerre
Hakk’tan aldığı Nur ile
yine üç ayrı kapıdan dağılarak yeryüzüne
düştü Hızır, rızkının peşine.

“Hızır bu, ne rızkı, acıkmaz ki
O bizden başka bir mertebede?”

Rızık O’nun için artık Rezzak’ın kendisi
meseleyi yeme-içmeye indirgeme!

Artık her gördüğümde bilirim Hızır’ı
Bulurum her şeyde O nurdan bir emare.

KÖREBE

Nurullah Özdemir

Bir diyar ki gönlümde, karlı dağların ardı
Kuşlar göçer, göçer de, ben konar çırpınırım
Bulut yıldırım kusar, toprağı ateş sardı
Çiçek açar, açar da, ben yanar çırpınırım

Akrep ağlar, su yanar, rüzgâr dizgine gelir
Zaman sabırla kavil, gam ölür kas'vet ölür
Bulanık yıldı sular, ahir arkını bulur
Her şey geçer, geçer de, ben döner çırpınırım

Can geceye müptela, gece fecire gebe
Gece çirkin gölgemi, alıp gizleyen izbe
Yırtılır zift perdeler, güneş dolar harabe
Işık saçar, saçar da, ben söner çırpınırım

Ey dağ; al da cebeli, koynunda binyıl sakla
İster isen göğsünü aldan yeşilden pakla
Bir el dikenlerini, gül desenli orakla
Birgün biçer, biçer de, ben kınar çırpınırım

Narmânî'yim hüner mi, ayna satmak köre be
Dile akıl dağırtsun, sana akıl kör ebe
Mezaristan sobeler, biter fani körebe
Ruhum uçar, uçar da, ben iner çırpınırım

GÖZYAŞLARINA AĞIT

Zeynep Serra Yüksel

İncitir mi rüzgâr,
Eserken titrek ve mahzun dilenciyi?
İncitir mi bulut,
Boşaltırken acılarını, acılarında kaybolan kızı?
İncitir mi ateş,
Kavururken yüreğiyle kavru lan çocuğu?
İncitir mi güneş,
Isıtırken ısınamayan çehresi buruk kahramanı?

Sur'a üflendi, sağır olan bizlerdik
Denizler köpürdü, kör olan bizlerdik
Hesap verildi, lal olan bizlerdik

Siz, efendim
Sağır, kör ve dilsizsiniz
Ölümüm elinizden oldu, çığlıklarımı duymadınız
Gözlerinizin derinlerinde mahsur kaldım,
Görmeye tenezzül etmediniz
Kalbimi tüm şeffaflığı ile avucunuza koydum
Hissedip tek kelam etmediniz

Siz, efendim
Yoksa kıyametimi duymadınız mı?
Gözyaşlarımın tenimi nasıl kavurduğunu görmediniz mi?
Beni kendimle hesaplaşmamla bir bırakıp ıstıraba terk ettiniz
Yoksa bilmiyor muydunuz?
Kim kendisi ile bir atan yüreği hissetmez

Siz, efendim
Yoksa hissedemiyor musunuz?
Denizlerin hırçınlığını
Kıyıya vuran acılarını
Hissedemiyor musunuz?
Gözü yaşlı aşıkları
Gözlerine mim çekilmiş suskunları

Siz, efendim
Ruhunuzun lekesini bana sıçrattınız
Ben sadece sevginizi istemiştim
Şimdi bilmeseniz bile hüznünüzün esiriyim

Siz, efendim
Benim acımı anlayamazsınız
Herkes yardım eli uzatır, benden kaçarsınız
Nasıl bu kadar duyarsızsınız?
Küçük çocukları merhametinizle ısıtır,
Beni soğuk ve derin zindanlarda bir başıma bırakırsınız
Nasıl bu kadar tutarsızsınız?
Sözlerinizde kusur bulamıyorum
Sözlerinizde kusur bile aramıyorum
Siz kendi sözlerinize sağır,
Siz kendi ruhunuza kör,
Kalbinizi sırtlanana dilsizsiniz.

Siz, efendim
Esrarlı yangınlarda yağmur bulutu gibi,
Gecenin karanlığına sızan ışık gibi,
Gökyüzünü süsleyen yıldız gibi,
Coşkulu dalgaların mehtabısınız.

Siz, efendim
Sağır, kör ve dilsiz
Susunluğumun coşkusu mısralar
Bir gün beni anlayacaksınız

ACIZ AŞIK

Ecrin Adanalı

I

Puslu bir geceden kalan aşkın tanecikli oluşu ile avunuyorum bugün.
Hiç denenmemiş yalnızlığımın penceresini aralıyorum.
Kim bilir belki bir gün çıkar diye -evet evet gelir diye- övündüğüm
bütün şairliğimi dağlara emanet ediyorum
Ceylanların gözyaşlarını atlayarak.

II

İçimde katıksız bir yağmur büyüyor
Kalbimin en çorak topraklarına doğmak için,
Kim bilir belki bir gün çıkar diye -evet evet gelir diye-
Şu kör topraklarda bir devinim yaratmaksam tüm mesele,
O zaman ben çekileyim aradan,
Hey! Çoban sen de çekil
Rahmet dökülecek birazdan.
Kumrular selam verecek arşam ve bir gün doğacak marifetime,
susunluğuma ithafen.

III

Sustum, soyundum acizliğime ezanın sayhasında
Kim bilir kaç kere dinledim bu sesi?
Dinledim de o küheylanlar yokmuş benliğimde o gün
Yağmur boşuna yağmış, haberim yokmuş.
Aşkıma şu göçebeli hayatımda kaç kere mübadele geçirmiş kim bilir.

Konuksever bir biçimde acziyetime açılan kapıdan -kuşkusuz
acziyete muannit gövdemiz-
Dünya kokmakta aşk olsa da.

IV

Yalnızlığın palaları ve zafer sevinci.
Bağışmalı bir düello kapıda korkusuz ve celalli
Bugün o gün dediysen
Kalk ve dinle!
Bu taşkın gövdenin ne için var olduğunu hatırla
Uyan ve dinle!
Çünkü ben acziyetimin prangalarını söktüm en kanlı yerimle.
Bu vadi bu dağ senin için kurulu.
Postacı katarı evinde
Mektuplar yerinde.
Şimdi yalnız vehmim, gösterişli dansım
Ve kanıyor her yanım.

GÜNAYDIN DİYE BİR ŞEY VARDIR

Zehra Tufan

Saçlarım uzasın istiyorum
Hatta kızıla boyayım
Tırnaklarımdan arta kalanlarla.
Gece lambamın kırıklarıyla
Uğraşamam artık

Binlerce ışık yılı var yüreğimde
Gitsen aynı
Gelsen yine aynı
Zaman akıp gidiyor ömrümüzden
Ayrı şehirlerde
Bir hayat başlıyor dudağının kenarında
Ve benim hayatım bitiyor,
O kenarından geçemediğim yerde.

Şiirlerim kadar yalnızdım
Romanların kadar ucuz
İnanmaya elverişli yazılarımız vardı
Günaydın diye bir şey vardı sevgilim
Güneş vurunca pencereden tenine
Saçların düşünce alınına
Gün en çok senin odanda ayardı
Vardı
Ve hayallerim vardı.

Artık anlama beni
Zaten anlaşılacak halim de kalmadı
Ruhumun en ıssız yerinden
Söylüyorum matizin şarkısını
Evet!
Her sokağın başını tuttuğumuz doğru
Sarıldığımız, vedalaştığımız sonra
Kilitlendiği yüreklerimizin
Bir küçük tuzlu su damlasına, doğru
Doğrudur alevler içinde yandığımız,
Küllerimizden arta kalanlarla.

Ve ey sen canı kızıla susamış sevgili!
Sen acını seyirlik yaşadıkça
Uçup gelecek
Kırlangıçlar benim sığağıma.

ANLAMI/YORDUM

Züleyha Kevük

Anlamı/yordum,
Ağustos böcekleri gibi,
Çatlattım sonunda heceleri,
Sınırlarını zorladım kelimelerin,
Koşumlarını vurdum sırtına dizelerin,
Asıldım metaforuna imgenin,
Dara çektim sığ cümleleri,
Ağlattım mürekkebi,
Müebbet yedi parşömen,
Ve kırdım kalemini çiroz teşbihlerin.

Anlamı/yordum,
Körün parmak uçlarında yokladım zamanı,
Sağır ve dilsiz mekânları sınıadım,
İlhamın çarklarını yerle bir ettim,
Kaderin yayına akort çektim,
Sürgüne sürdüm kifayetsiz nesri,
Nadasa bıraktım esrik dizelerimi,
Dem aradım dem dem
Bu ham halime.

Anlamı/yordum,
Düşüş zarı attım devrik düşlerime,
Nevrotik ufukları yordum her gece,
Serapa serap gördüm,
Hep çöldü hece,
Leyla'nın ardında Mevla,
Ahh, nasıl kördüm,
Kırdım tek tek aykırı taşları,
Kendime anlam duvarı ördüm.
Pişirdim ocak başında mayalı dizeleri,
Pervane oldum çerağa,
Bile isteye düştüm ben bu sevdaya,
Taşı sıktım suyunu çıkardım,
Kapının önüne koydum prematüre şiirleri.

Anlamı/yordum,
Seni sordum yıldız falına,
Tutundum turnalara,
Mataramda demledim gazeli,
Simurg kuşu gibi aradım güzeli,
Ortaya döktüm canı da yongayı da,
Kuş dilince sayıkladım geceleri,
Kelamın ömür sermayesini harcadım,
Kalemi doludizgin mahmuzladım şiirin arenasında,
Namluyu dayadım kâğıda,
Taradım ardı ardına kırık dizeleri,
Yelkenler fora! notasıyla,
Mecaz limanlarına demir attım.
Yaktım gemileri,
Dönüşü yok bu işin, bu gidişin.

Anlamı/yordum,
Emrime amade perilerime,
İbrahim'ce yaslandım kalemime,
Emir verdim cinlere,
Yükseldi mana taşlarından şiir ve inşa,
Bir gecede, bu gecede,
Belli etmedim son taş yerine oturana kadar kimseye,
Uçan kuşa, esen yele söylemedim gizimi,
Son nefeste de olsa gördüm şiir mabedimi,
Sonra makberimi,
Yoruldu, kalem yoruldu elimden,
Yaslandığım böğrümde saplandı ciğerime,
İntikamı bir kordu,
Küllerinden kelam doğruldu.
Anlamıyordum
O yüzden anlamı/yordum.

DİVÂN-I LEYÂLÎ

Yasin Yazıcı

Geceler vardır
Arzı ayakta tutan
Yaşama umrunu adayan
Batıdan doğan güneşe inat geceler...

Geceler vardır
Fecir ile yarışan
Dilin namlusunu doğrultmuş
Uykuyla, rüyasıyla kavgalı geceler...

Geceler vardır
Âdemiyet timsali
İzzetle külleşen, hürleşen
Şarkıyı cennette tamamlayan geceler...

Geceler vardır
Vakti evlat edinen
Zerresinin zikrine tâbi
Ân'ı yaşayan, pîrûpak ayna geceler...

Geceler vardır
Sâhibi hayru'l beşer
Suyla rakîp nâdide cevher
Yıldız gıptası, nûrun alâ nur geceler...

Geceler vardır
Ziyadece vefakar
Kalemle gemileri yakan
Nazarından korkulan samimi geceler...

Geceler vardır
Nefesleri sînemde
Hatır-ı seyfi kalbim üstünde
Ecri cârî olası efendim geceler...

Niceler vardır
Dünya döner hürmeten
Zifirin rahlesinden geçmiş
Nurundan tavizsiz, geceleşmiş niceler...

BEYAZ KELEBEK

Şeyda Salmaşur

Kanatları dökülür kuşların
Ellerinden uzanan rüzgârda
Dilimden bir zemheri
Yüzümde parçalarken yıldızları

Dinlenirken yosun yaprakları
Avare incileri seyreden deniz karşımda
Alaca alaca beyaz
Güneş harman olur
Ay mevsimim
İşte başaklar mavi mavi dizilir
Ahuların dallarında
Ne beyazlar ne tohumlar yaşar
Tıpkı dudaklarında
Gün ışığını doğurtur gibi
Geceye varamadan
Ve gözlerinin pulları
Duha denizinde

Birden büyür gece
Bakışlarında yazılı ruh çılgılığı

Ölü bir ay
Ve doğarcasına ansızın

Kızılığında dudağımın
Hilkat ellerimde duyduğum tenin
Soyulan kokuları çiçeklerin
Gönlüme serili çarmıh bakışların
Ruh taçlandırdığı için
Ellerime bulaşan ruhunun rengi
Bir yüzün
Beyaz bir kelebek

Soluğuma dayanan sesin
Yırtılan bir ay
Ellerinin tılsımından
Sesim bulutları doğurur
Yalnızlığın okyanusuna
Hilkat yıldızları
Dudağımın içine düşen karanlık

Bir soluk
Bakışların kadar uzak

Çarmıhımda taçlandır ruhumu
Bir yangın çiy taneleri gibi göğsümdeki
Kelebeklerin saçıldığı
Kirpiklerin ki
Kozaların ışıkları
Saçların izbe bir karanlık
Yakamozda inciler taşır gibi
Geceye hiç dokunamadan

Ellerimi koparınca geceden
Gözlerin bir yeryüzü
Ay çöker omuzlarında
Gözlerinden taşan suyum
Bir kuş uçsun
Çıplakken karanlık

Gün ışığı çile üstüme
Arasındaki mercan titrerken

Yıkılan kızılıkların arasında
Ölüyorken beyaz bir kelebek

Düşüm de gök
Düşümde bir el
Asarken ruhumu
Yüzünün çiçekleri alevlenir
Yine dudağım mühürlenir
Ve ruhum toplar her rengi
Birden aydınlanır her yer

İSTANBUL'DA MEKÂN

Berkan Akpınar

Okunan ezan, çalınan çan,
Köhne sandalların peşi sıra uçan,
Yorgun martılar...
Enginleri sürüyle aşan,
Koca bir yığından ibaret leylaklar...
Uğrarlarken semttten semte;
Yol üstünde selam verirler,
Kız Kulesi'ne.

Kanlıca' da yoğurt yerler insanlar.
Üsküdar'a varamadan,
Yağmurlar yağar.
Eskimiş pencerelerden bakar insanlar,
Yetmişli yılların Haliç'ine.
Ya boğaza ne demeli!
Bir yanında Hisar, diğer yanında Rumeli,
Diğer yanını taşıyamıyor canına mihnet.

Galata'dan uçarken Hezârfen;
Unutmuş yer çekimini keşfetmeyi.
Bir kuşun arkasından,
Sürükleniyor olmaktan...

Ol mahileri vardır deryasında adaların,
İstavrit, palamut, çinakop ve
Oradan oraya yüzen iri dalgıçların;
Tekrardan çıkıyor olması su yüzüne,
Nasıl da dinginlik katar,
İstanbul'un nefesine.

Kayıptır yüreğim İstanbul'da,
Kâh Eminönü'nde kâh Cihangir'de...
Burada kesilmiş şehzadenin başı,
Adına da demişler Şehzadebaşı.
Yüreğim burada vurulmuş sana,
Gömmüşler onu cellatlar mezarlığına.
İtri burada bestelemiş eserlerini;
Senin en sevdiğin nakışlı sesleri...
Fatih buradan yürütmüş gemileri,
Gazi burada söylemiş meşhur sözünü;
Geldikleri gibi gideceklerini...

Seninle biz İstanbul gibiyiz sevgilim.
Ayrılık çeşmesiyiz bir yerde,
Galata'yla Kız Kulesi'yiz seninle.
Mektuplaşıyoruz güvercinlerin ayaklarına bağlandığı,
El yazılı mektuplarla, gizlice.

Çengelköy'den olta atıyoruz denize,
Çengele takılıyor bir bir balıklar.
Kurtaramıyoruz feleğin çemberinden kendimizi.
Biz de balıklar gibi fakat yeryüzünde;
Hayali zincirlere vurulmuşuz.
Ne zaman kavuşmayı düşlesek seninle,
Ayrı ayrı zindanlara konulmuşuz.

KESİTLER

Bülent Altay

Fırça darbesi
Ve dişlerim
Sanat eseri değil.

Çıkmayı çok ciddiye aldım
İnmek cıvıttı hepsini

İndiğimden beri medeni halim eşsiz
Susuşum genetik
İndiğimden beri gözlerim müebbet
Yaşım eksik.

Terimin döküldüğü ne varsa
Kraivatımı sıkıyor

Beni ifşa ediyor
Alnımı kırıştırıp
Gözlerimi kısarak baktıklarım

Aynadaki
Yansımam değil
Yanılsamam.

Egomla dövüştük
Ve yine ben kazandım
Tabi

Bu en kibar tabiri
Ben gelişigüzel yazıldığımı kabul ediyorum
Zoruma giden
Ellerimin ertelenmesi

Oradan burayı görürdüm
Buradan orayı asla.

Evhamlı kalbim
Ağırsın

İçine
Doğduğum şehrin adı saplanıyor

Takip edilelim diye bıraktığın kırıntılarla
Dönerken yolumuzu buluyoruz

Geldiğimizde
Tüm eşyaların yeri değişmiş.

Evhamlı kalbim
Birliği ve tekliği
Bir çift beraberlikten sonra kavradım
Su yedim
Sulara kareler bıraktım dokunarak

Neyse
Tam aksiyim
Dikine dikine yürüyeceğim
İnat
Olmazsa şevkat
O da olmazsa
Hesap

Bana
Tanrının üstünde durup
Altta kaldı diyecekler

Önümde bir tek yol duracağım
Zira tek yol varsa
Tek yol:
Durmak.

Sayıkladığım adlar
Senin ömrünü uzattı
Ne olmadığını biliyorum
Ve iyi de değilsin

Buruşuyoruz zannımca
Başımdan taşan fikirler sıcıyor üstüme
Katlediliyorum özene bezene
Söküp takıyorlar uzuvlarımı

Hakarete uğruyorum
İftiraya
Hepsinin hâli vakti yerinde.

Ertelendiğim için yine ben suçlu bulundum
Bilmediler
Seğirmek
Kaderle birdir

Bir dağa sırt döndüler
Bir daha dönmediler.

Kazansın istiyorum

Kalemlik ve kitaplık gibi insanlık da olsaydı
İçine kimse koyulamazdı.

Bana buradan çık
Ama sesin kalsın dediler

Çıkmasını istemedikleri
Tek şey sesim

Sesim kalmadı
Ne söylesem
Geveliyorum.

Kazıklandığımı hissetmemek için
Zoraki para verdiğim adamlara
Aksatmadan uğradım
Böylece
Garezim var hepinize
İstifinizi bozun ve dinleyin:

Uyanmıyalım diye
Çıt çıkarmadılar
Kimsede uyanmak istemedi
Fakat ben gördüm
İnsanlığı
Yine insanlığı yok etti.

SANA

Fatma Zehra Berktaş

“Sana dünden çiçekler gönderdim bugün,
Anne kokulu olanından.
Sana sümbüller aldım bu sabah,
Bulut şekilli olanından.
Seni sardım buketine,
Benden ekledim kurdelesine.

Sana şiirler yazdım yarın gece olmadan.

Gün batımı turuncusuna biraz hatır,
Birazda yarının hayalleriyle eşlik ederek.
Ben evvelki gün olmadan sana geldim dalgadan.
Lakin,
Kavuşmalar ertelenmeye yazmış,
Dün akşamdan...”

KARA TOPRAK

Yaşar Özkan

Şu fani âlemden bir Veysel geçti,
Onun sadık yâri kara topraktı.
Biraz konaklayıp öteye göçtü,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Dünyası karardı yedi yaşında,
Diz üstüne çöktü yolun başında,
Her gece görürdü bunu düşünde,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Köyünde kalmayıp dağları aştı,
Sirtında derdiyle yurdu dolaştı,
Sonunda solmayan bağa ulaştı,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Aşkın ocağında pişerek yandı,
Yokluğa gark olup düşten uyandı,
Artık nice sırlar ona ayandı,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Yüreği ömrünce sevgiyle vurdu,
Varlığın külünü çöle savurdu,
Hikmet kaynağında çağladı durdu,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Gönül Kâbe'sini bir kez yıkmadı,
İlahi huduttan asla çıkmadı,
Toprağa sarıldı ondan bıkmadı,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Gamlı hayatını Hakka yasladı,
Sazının telini meşkle süsledi,
Kurtla kuzu birlik gezsün istedi,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Can oldu sözleri susuz toprağa,
Gövdeye çiçeğe dala yaprağa,
Bağlıydı vatana dine bayrağa,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Ne kimseyi kırdı ne haram yedi,
Beş günlük dünyada incitme dedi,
Her şeyi halk için Hak'tan diledi,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Dedi ki içimde çok dert var ama,
Yine de şekvam yok kaderden yana,
Anlatmam derdimi dertsiz insana,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Yazgıdandır dedi bahtın kurgusu,
Yüreği kanatır gamın burgusu,
Lâkin bu ahvalin olmaz sorgusu,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Eğer ki bir yaprak düşerse yere,
Dedi ki yas tutup ağlasın dere,
Bin dua bir için çıksın göklere,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Senlik benlik denen şerre girmede,
Kuru kavgalara omuz vermedi,
Beyazı siyahtan üstün görmedi,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Ekmeğini verdi aç olan kuşa,
Çileli ömrünü sürdü yokuşa,
Yaşayalım dedi kardeş kardeşe,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Konuştı aşkından aldığı hazla,
Ne eksik söyledi ne de bir fazla,
Ay geçti yıl geçti üstünden hızla,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Toprak ona ne isterse has verdi,
İçi sevdasıyla dolu tas verdi,
Son nefeste bile aşkla ses verdi,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Derdini dökerken derin dereye,
Muazzez ruhuna sordu nereye?
Demir alma günü girdi sıraya,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Geçicidir dedi mülkün tapusu,
Rüyaya emsaldir hanın yapısı,
Girip çıkmayadır iki kapısı,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Dünyalık ne varsa yerde sürüdü,
Dört kollu salına bindi yürüdü,
Tertemiz ruhunu bir nur bürüdü,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Binlerce omuzdan yere inince,
Sevinçten ağladı kabre girince,
Sokuldu koynuna yâre erince,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Veysel'de gün geldi sılaya uçtu,
Bir tohum misali toprağa düştü,
Vefayı sadece onda bulmuştu,
Onun sadık yâri kara topraktı.

Ben onu anlattım şair sözüyle,
Bakmadan görürdü gönül gözüyle,
Kalplere seslendi sağlam özüyle,
Onun sadık yâri kara topraktı.

HASRETİNE GELDİM

Tayyar Yıldırım

Günlerdir dolaşırım şu heybetli dağlarda,
Başı hayli dumanlı, yaşlı, dertli dağlarda.
Özlemişim yıllardır geçmediğim yolları,
Dört bir yanı kaplamış; yavşan, kekik dalları.
İçimde bir sevinç var, yüreğimde merhamet,
Yürüyorum böylece ben Allah'a emanet.
Hasretimden depreşti kalbimdeki heyecan,
Cıvıldaşıyor kuşlar, dört yanımda aşıyan.

Yavaş geçsin zamanım doya doya gezeyim,
Bu eşsiz manzarayı boydan boya gezeyim.

İlerledim bir müddet, ulaştım tam tepeye,
Benzettim Toroslar'ı pırlanta bir küpeye.
Bin bir çeşit nebat var hayat dolu ormanda,
Huzur da var ortamda, dertlilere derman da...
Dallarından sarkmışlar hep yaban erikleri,
Bekletmeyeyim artık şu bizim Yörükleri.
Yüzüme su çarpayım, Sarı Taşlı Çeşme'den,
Çadırlara varayım, gün batıya düşmeden.

Hangi yere bakayım, hangi sudan içeyim?
Her karışı hatıra, bakıp nasıl geçeyim?

Yürüyorum otlakta, papatyalar kokuyor,
Ne büyük bir sanatkâr, böyle güzel dokuyor.
Bakıyorum güneye, gelincikler kızılı,
Bin bir renkli çiçekler sıra sıra dizili.
Hepsi birden tutturdu yanık, hazin bir türkü,
Söylenen o türküyle zenginleşti bu öykü.
“Çiğdemli yazıları, körpeydi kuzuları,
Allah anlıma yazmış bu kara yazıları.”

Bitmeyin zamanlarım, bitmeyin nolur bugün.
Belki ömrüm yetişmez, hayat son bulur bugün.

Şu ihtiyar ağaçla bir hasbihal edeyim,
Sonrasında nereye isterseniz gideyim.
Henüz beş yaşlarımda tanışmıştım onunla,
O zamanlar gözlerimle konuşmuştum onunla.
Üveyikler yurt tutmuş, yuva yapmış dalına,
Kovuğunda arılar, petek örmüş balına.
Nergisler el ettiler şu karşiki yamaçtan,
Kıskanıyorlar beni beş yüz yıllık ağaçtan.

Aradım koyaklarda çocukluk yıllarımı,
Aradım özlemimle o yokluk yıllarımı.

Koruluktan geçerken gülümsedi ardıçlar,
Seslendi uzaklardan, su içtiğim sarnıçlar.
Özlemişler belli ki yıllar geçti aradan,
Otuz altı yıl sonra geçiyordum buradan.
Dediler ki hep birden; “beyazlamış saçların,
İhmal ettin bizleri katmerlendi suçların.
İnsan sevdiklerini, bırakır da gider mi?
Gölgemizde eğlenip vefasızlık eder mi?”

Öne eğdim başımı, yutkundum bir kaç kere,
Öylece kalakaldım soluksuzca bir süre.

Başım öne eğdiren sanmayın ki utancım,
Dinleyin anlatayım, dinsin benim bu sancım.
Işık yoktu, yol yoktu, mecbur kaldım gitmeye,
Mecbur kaldım sizleri böylece terk etmeye.
Taş duvarlı, sıvasız, toprak damlı evleri,
Anılarla bıraktım, içi gamlı evleri.
Işıltılı bir hayat çağırmıştı 'gel!' diye,
Gözlerimi boyayıp sundular bir hediye.

Bir yudum suya hasret beklediğim akşamlar,
Hayalleri uç uca eklediğim akşamlar.

Artık, bundan sonrası benim için milattı.
Şehre göçmekten gayrı her şey teferruattı.
Ulaşmak için çıktım, yürüdüm geceleri,
Anlatmakla bitmez ki daha var niceleri.
Cazip gelen ne varsa yığmışlardı şehire,
İstesem de imkânsız, tercih yoktu tehire.
Kopardılar köyümden, hepsi de bir plandı,
Şehirler hep "gerçektir", köyler külli "yalandı."

Çıkalım bu girdaptan, dönelim mevzumuza
Daha çok yer gezelim, verip omuz omuza?

En son gördüğüm zaman şu dere coşuyordu.
Derenin kenarında bir adam koşuyordu.
O adamın üstünde bembeyaz bir elbise,
Yaklaşınca gördüm ki babam imiş meğerse.
Ah babam, sen ömrünü bu dağlarda tükettin,
Yine Allah bilir ya, sen cenneti hak ettin.
Tüm babalar, analar babam gibi yaşadı.
Neticede, evlatlar köyü şehre taşıdı.

Zaman geçti anladım yanlış imiş olanlar
Harabeye döndürdü şehirlere talanlar.

Ne komşuluk ne dostluk, aramayın yok oldu.
O değerler tükendi, onlar öldü, çok oldu.
Sevgiyi helak etmiş, parasal pazarlıklar.
Doldurmuş caddeleri, çok katlı mezarlıklar.
Köyleri bitirdikçe kısıtlandı üretim,
Yaylalar öksüz kaldı, yazılırsa hep yetim.
Tarlalar tohum bekler, ağlıyor Anadolu,
Evlatlar gurbet elde, sılalar ana dolu

Tükenmiyor arzular, çağırır dağlar beni,
Ah benim özlemlerim, kavurur, dağlar beni.

SENG-İ HÂRA

Hacı Onur Söğüt

Peykan bıraktı yüreğimde rahne
Dil'i mecruhumu kaptırdım sana
Zahm-ı sinem yanar revnâk sende
Seng-i hâra gibi geldin bana

Âb-ı hayat içsem ayrılmayam
Ol benim ajunum cenneti görem
Zülal-i feyz gibisin fûruzanım
Seng-i hâra gibi geldin bana

Nağme-i bülbüllerden güzel sesin
Dilber-i mümtazlardan da güzelsin
Giryan gözüm başkasını görmesin
Seng-i hâra gibi geldin bana

AHVAL-İ ZAMAN

Nihat Malkoç

Karanlık üstüne gelir aheste
Vakti gelen şafak atmaz mı sandın?
Bir gün susuverir nihai beste
Doğan güneş bir gün batmaz mı sandın?

Bu ahir zamanda hâller perişan
Dikenler asude, güller perişan
Yalan kıymık kıymık, diller perişan
Dost zannettiklerin çatmaz mı sandın?

Hayatın suları derince gönül!
Yaşımız kemâle erince gönül!
Ömür defterini dürünce gönül!
Ecel şerbetini tatmaz mı sandın?

Kötülerin huyu, çomak sokarlar
Sanki gözleriyle kurşun sıkarlar
Bir sallanmayagör, seni yıkarlar
Pişmiş aşına su katmaz mı sandın?

Ne çabuk göründü ömrün kıyısı
Bir adım ötesi Yusuf kuyusu
Ömür çeşmesinden akmaz olur su
Evinin bacası tütmez mi sandın?

Varlara şükreyle, yoklara sabır
Her rüyayı hayra eyleme tabir
Açmış kucağını bekliyor kabir
Seni yarı yolda satmaz mı sandın?

Uzağına düşer dost bildiklerin
Uğruna yaşayıp hem öldüklerin
Gün gelir ağlatır hep güldüklerin
Malının üstüne yatmaz mı sandın?

Bir şey olmaz dedik, bak neler oldu
Bizler yaş dökerken el güler oldu
Nasırlaşmış eller yaş siler oldu
Bunca acı, çile yetmez mi sandın?

Doğduğuna pişman eder yüz dostu
Beklenmedik anda delerler postu
Kafanı yorsan da bilinmez kastı
Seni rezil rüsva etmez mi sandın?

Sabahın peşinden akşam oluyor
Gönül bahçesinde güller soluyor
Vakit daralıyor, mühlet doluyor
Ömür sermayesi bitmez mi sandın?

Gelimlik gidimlik bir dünyadır bu
Sanma hakikattir, bir rüyadır bu
Sonu baştan belli bir hülyadır bu
Bu dünyaya gelen gitmez mi sandın?

Yarıda bırakır dost sandıkların
Peşinden ağlayıp çok yandıkların...
Hayırla, duayla hep andıkların...
Seni uçurumdan itmez mi sandın?

Zulmün tarlasına akıp durursan...
Zalimin mumunu yakıp durursan...
Verdiğin sözlerden çıkıp durursan...
Cehennem, nârında ütmez mi sandın?

Sanırsın senindir dünyanın varı
Her gün yok olmakta namusu, arı
Genişi ne bilsin görmeyen dar'ı?
Benim sandıkların yitmez mi sandın?

Acıdıklarının biti kanlanır
Tanyana kadar ömür sonlanır
Tam öldü sanırsın, birden canlanır
Horozlar zamansız ötmez mi sandın?

Her gün yaklaşmakta mevsim-i hazan
Ömrün bitimine kaldı kaç ezan?
Bir gün belâsını görür her azan
Hayat bu zokayı yutmaz mı sandın?

Zaman sırlanmıştır nakit değildir
Sahtekârın sözü akit değildir
Devir ağlanacak vakit değildir
Bir ömür düşmanlık gütmez mi sandın?

Ömür dediğimiz çetin bilmece
Bazen ağlamaca bazen gülmece
Tan kızılığına âşık her gece
Göle maya çalsan tutmaz mı sandın?

MALİHULYA

Hasan Hüseyin Tokuş

O mai sularda büyür asude güzelliğin
Alazlanır sevdan, şavkır gümüş kıyılarıma
Can çekilir, kan yürümez olur kollarıma
Çöker omuzlarım, düşer ellerim yanlarıma
O mai sularda büyür asude güzelliğin

Mevsim eylöldür nur gibi iner yere gazeller
Döner mesken-i çölden Mecnun, arar Leyla'sını
Yepyeni bir şevkle kuşanır sevda libasını
Tutuşturur gönüller de yakar aşk çirasını
Mevsim eylöldür nur gibi iner yere gazeller.

Sen vurulmuş, bir ahu gözlü ceylana benzersin
Ki gidersin bir hoş hüznle meçhule sessiz
Ağlaşır ırmakların ardından kimsiz kimsesiz
Silinir hatıralar kalmaz geride hiçbir iz
Sen! Vurulmuş bir ahu gözlü ceylana benzersin

Söndü dağların ardından bir bir güneşler
Ömrümün sayfasında kanayan günlerim bitti
Kalmadı dostluklar, yok oldu ümit, vefa gitti
Zindanların labirentlerinde Yusuf lar yitti
Söndü dağların ardından bir bir güneşler

Şimdi bir malihulyadır eskide kalan günler
Dökmüş yere gazeller gibi mavisini gökler
Soyunmuş akasyalar ufukta ölümü bekler
Mazinin tozlu raflarında, küf tutmuş emekler
Şimdi bir malihulyadır eskide kalan günler.

OBRUK

Vedat Barga

Sâdık Korkmaz için.

içini boşluğa bıraktı öldüresiye
dışına çıkararak

yol bir dağın dibinden başladı
yolcuya sokularak

her şeyi yanına aldı giderken
kendini bırakarak

durmadan bir şeyler düşündü
dünyayı unutarak

bir duvar boyu yürüdü durdu
ardına bakarak

dönedura tökezledi yürüdü
arada ıslık çalarak

geçgin bir ağaca tosladı
duvara bakınarak

rüzgâra bıraktı solgun yüzünü
yağmurdan sakınarak

bir at geçti haykırarak dibinden
atlıyı yakınarak

ellerini kara dikenlere buladı
böğürtlene dokunarak

şeffaf bir kan karıştı şekerle
deriye bulanarak

koca taşları yerinden oynattı
yürürken yalınayak

gittikçe ardında unuttu duvarı
geçmişini hatırlayarak

bir boşluğu bıraktı boşluğa
obruğa sokularak

MEVLÂNÂ

Ahmet Avcı

I.

Vuslat hasreti gittikçe uzasa
Ve yansa da
Yüreği nâr-ı beyza gibi
Hâlinden o kadar mesrur ve memnundu ki
Arardı hep rıza-yı ilahiye, muhabbet-i rahmaniye...
Sonra aşılmaz denen uzak,
En uzak ufuklardan geçerek
Tufanlara denk bir coşkuyla,
Ansızın sırlara karışıp dururdu,
Bir katre iken uçsuz bucaksız ummanda
Yunusça severdi tüm âlemleri
Bağrına basardı Hakk dostlarını.
Gam yüklü yüreğinin saatini,
Ebedî akışına ayarlayarak asr-ı saadetin,
Her an nefsiyle cihat yapar,
Çilehanesinde gün sayar, vakarlıydı bakışları;
Uzlete çekilir Yeşil Türbe'sinde,
Herkesten hâl-i pürmelalini gizlerdi.
Eksilmezdi hicran nağmeleri dilinden,
Sabır içre durmaksızın visale koşardı.
Ki ne cennet arzusıyla
Ne de cehennem korkusuyla
İçi dolup taşardı.
Havf ve recâ içerisinde Simurg misali
Padişahların padişahına varmayı arzulardı.

II.

Yıllar var ki derununda
Izdırpla dolu mısralar biriktirmişti Mevlânâ;
Sinesi aşk yangınıyla kebab olmuş,
Sızlanıp durmuştu bî-vefâ dostlarından,
Şems'i kendinden katbekat uzaklaştıranlardan...
Ayrılıklardan şikâyet edip duran
Elindeki ney ise
Hasret derdiyle feryat ederek
Bütün insanlığa Hakk'a vasıl olmanın sırrını anlatmıştı...
Benliğinden kaçışları arttıkça,
Acı acı gülümsemişti mazisine
Dalıp giderken
Atideki ahvalinin, hayran hayran seyrine
Baharın rayihasını
İştihayla çekmişti içine Mevlânâ, taptaze bir bâd-ı sabâdan;
İlham ile tevhid sırrını da şol enhâr-ı aşktan almıştı.
Hak yolunun Kıtmir'i olmak için
Uçsuz bucaksız ilim deryasına dalmıştı.
Elif misali kıyama durarak,
Dal misali rükûya giderek,
Mim misali secde edip âdem olma makamına ulaşmıştı.
Kalbinde kuşlar misali merhamet,
Bakışlarında ise çokça nedamet...
Vecd içinde "Hû... hû..." deyip
Aşk-ı hakîki köprüsünü aşmıştı.
Bir ayağı şeriattaydı, diğer ayağıyla da
Dolaşmıştı pergel gibi
Bütün renklerden, bütün dinlerden
Doğu'dan Batı'ya nice insanlar arasında.

III.

Sığınrırdı Allah'a;
İblis, Bersis ve Bel'âm bin Bâurâ gibi olmaktan.
Hâtemü'l Enbiyâ'nın geçtiği yerlerin
Tozu, toprağı olmağı tek duası.
Ümit edip "kademü's sıdk"a erişmek için
Muhabbetullah'a talip olurdu Mevlânâ;
Sonra merd-i Hakk'ı arayıp bulmak,
Hayatın sırlarına vakıf olmak isterdi.
Hamlıktan pişkinliğe erişince
Yanmaktan vazgeçmezdi aşk oduyla.
Sonra mağfireti için bekleyip dururdu
Ötelerden, müjde üstüne müjde.
Gönülleri aşk ateşiyle dağlayarak,
Davet ederdi herkesi kutlu dergâhına.
Yetmiş iki millet, o evliya kutbuna kulak verir;
Kalbine nakşederdi hilkat sırrını...
Tennure giyerdi bütün mahlûkat,
Mağz-ı Kur'an olan Mesnevi'sini her söylediğinde Mevlânâ,
Yer ve gök içindekilerle birlikte,
Aşkın cezbesine kapılıp onunla semâ ederdi,
Onun sözlerinde hayat bulurdu,
Lafız ve mânâlar, ilahi marifetler ve nurdan şualar.

IV.

Gurbet şiirleri söyleyerek,
Esaret ülkesinde yanıp kavrulurdu
O ebedilik padişahı;
Alevden denizleri mumdan kayıklarla aşmak ister gibi
Yol alırdı kendi asrının imtihan dağdağasında...
Nice mevsimler gelip geçerdi,
Ruhunun derinlerinde çetin poyrazlar kesilmezdi.

Resul'e özleminden giryan iken
 Dilce suskunken o âlemlerin sarrafı;
 Zühd ve riyazetle durmadan maşûkunu arardı,
 Çünkü yaşamaktan tek buydu muradı
 Atomdan âlemlere değin her şey,
 Bu niyazına her demde müşahit olurdu.
 Zira ötede esamesi okunmayacaktı
 Bîzâr olduğu onca iftiraların ve yalanların.
 Vuslat gecesini düğün gecesi saydığı için
 Erecekti aşk makamının en güzeline.
 Geldiğinde hesap zamanı,
 Sağın adamları ve solun adamları
 Birbirinden ayrılacaktı.
 O vakit âlemlerin Rabbi,
 Gül yüzlü Resul'e ve ashabına
 Kendisini komşu kılacaktı,
 Çünkü o daima dünya kuyusundan
 Ahiret sarayına çıkan
 Sağlam bir yol arardı.
 Gönlünün sultanına kavuşmayı dileyince de
 Duaları, niyazları fayda sağlayacaktı.
 Kalkacaktı o anda gözlerinden, basiretinden
 Yalnızca nikaptan ibaret olan perdeler.
 Yoldaşı olup, onu yalnız bırakmayacaktı
 Ukbâ yolunda Mesnevi'den hikâyeler.
 Âriflerin gönlündeysel
 Yer bulacaktı mezarı,
 Hiçbir Hak âşığı unutmuyacaktı,
 Unutmuyacaktı,
 Aşk'a âşık olanlar onu...

YANILGI BURGACI

Emin Gönen

Yanılgılar düğüm düğüm boğdu ruhumu
Vicdanıma kof teselli mesnet değilmiş

İnsan gizemli bir yolcu bu kayıp yolda
Kemâle varamayan yol hicret değilmiş

Dik bir sevda yokuşunda susadı yolum
İçtim aşkın pınarından şerbet değilmiş

Şefkatmiş sevgi nişanı emekmiş termiş
Koşmak bir heves peşine ülfet değilmiş

Meğer bir tufan özlermiş susayan çölüm
Kumlarda kopan fırtına afet değilmiş

En asude zenginlikmiş kalbin huzuru
Karun serveti yanında servet değilmiş

Neye yarar dünya tahtı gönül bozarsa
Mülk-ü cihan senin olsa devlet değilmiş

Her tokadı kahr sayma ey çorak gönlüm
Yağmur toprağı dövse de külfet değilmiş

Ne yaralar gizlese de şu kırık kalbim
Vefasızlıktan ötesi mihnet değilmiş

Aşikâr bir bahtsızlıkmış lütuf sandığım
Avare ömrün cilasası şöhrat değilmiş

Ne büyük belaymış oysa nefse yenilmek
Kibir boyna bir tasmaymış ziynet değilmiş

Bir hiçliğin girdabında buldum özümü
Hiçliğim benim sılammış gurbet değilmiş

Sorup durdum aynalara yıllar boyunca
Benliğimin hakikati suret değilmiş

Nice yaman ihaneti yaşar da insan
Vurulan kalbin şifası nefret değilmiş

Dünyanın hazzında sandım Adn'i Kevser'i
Kovaladığım arzular cennet değilmiş

Kaçsam dedim inzivaya susup saklansam
Yalnızlık paslı prangaymış uzlet değilmiş

DAYANMA GÜCÜ

Elif Durdu

Yürürken bir ısırgan otu açıyor kalbimin tam ortasında.
Akıyor insanlar, ırmaklar, ışıklar, şekiller, sesler.
Ayaklarım benden ne çok şey bekler!
Yetişmek istemem telaşı bol dünyaya.
Caddelerde gün öğütürüm.
Buğday saçarım taş meydana kuşlara.
Bir söğüt gölgesine sığınıp düşünürüm.
Çeşmelerin serinliğine bırakırım ellerimi.
Dinlerim adımların değişen ritmini.
Hayat, gürültüsüyle bastırıldığını sanır,
zamanın sağır eden geçiciliğini.
Sarı ışıkları yandı mı,
hüzünle seyredirim meydanı.
Dükkânlardan birer ikişer çekilir gider işçiler.
Tezgâhlar, masalar kapanır bir bir.
Ayakkabı boyacıları, baloncular, cami önü bekleyenleri,
Hava kararınca akın akın evlerine döner karınca sürüleri.
Her şey bir kargaşa içinde başlar ve biter.

Yürürken bir leylak koparır beni gecedен.
Durup izlerim güzelliğini.
Susarım akarken gündüzün ses nehri.
Konuşurum gücümü bulup gecenin lâl şehrine.
Bir leylak koparmıyor mu seni miskinliğinden,
gözlerin dalıp gitmiyor mu otobüslere, tramvaylara,
yalnız kalınca oturup konuşmuyor musun kendinle,

bir hayal yaratıp içine saklanmıyor musun,
delice koşasın gelmiyor mu yollarda tüm tabelalar sana dur derken?
Binlerce soru, cevabını aramaya çıkar içimin caddelerine.

Gece bir sarmaşık olup sarar etrafını,
Yok sayılan sahici duygular efsunuyla döndürür başını.
Köşeye kurulur pişmanlıklar, hesaplar.
Saatler kendini hatırlatır birden.
Geçit verir sanılan kapılar dilsiz.
Bir sorgu anahtarı ki çevirenin elinde kayıp.
Sadece zorda kalınca mı duaya başlanır,
İnsan ezince kırmazlar mı taş yürekli değirmeni?
Suçu baht rüzgârına mı atarlar?
Savaşana Donkişot denir de izleyene ne ad takarlar.
Çiçekler mezarlara dökülür de üzerine toprak mı atılır?
Günün solup gidişine nasıl dayanılır?
Ayak sesleri...
İnsan gelişmeleri...
Sıcak tenlerin rüzgâra karışan parfümlü teri...
Bir lamba pencerede görünen, içinde bin keder.
Işık altında akan ağaç yeşili...
Bir tutam dağ sisi...
Huzursuzluk silsilesi...
Sirenler... Patlayan tekerler...
Uzakta söylenen ninni...
Uyku tutmayan gözler...
Yanıp sönen yıldız kümesi...
Paslı çivi sabah, ne yana kalksan sızlar.
Bunlar mı büyütür kalbi bin bir hevesle
Kazanmaktansa rutin girdabını, kan kaybı şahane.

Her gece daha elmaslaşır insan,
Parıltısıyla uyutur aynaları, kırılmazlığıyla övünür ışığa.
Küçüldüğünü sanır kalbindeki o kara lekenin.
Oysa o, gün be gün büyür kan çiçekleri içinde.
Oldum derken gün doğumu kırmızılıyla çıkagelir.
İnsan savunmasız, güçsüz ve sıkılmış bulabilir kendini,
işte kuşatacak ordu odur kibirden kalesini.
Öldüm sanırken bir güneş yansıması ters yüz eder matemini.
Kırılganlık:

Bir penceredir nefes almak için dört duvarına,
Başlayabilmek için yeniden, yetişir imdadına.
Ruh, acıyı zerrelerce kazır hafızasına.
Yerine bir balık koymamışlarsa daha.
Doğar kusurlarıyla.
Koyulmak için yeniden anlam yolculuğuna.

Oyalar seni dünya, sürer boyalarını.
Serer önüne kendini, seyrettirir soytarılığını.
Unutturur nedenini, yolun gülünü, dikenini.
Karanlık coğrafyalardaki umutlu çocuklar bilir.
Ellerinden çalınan ışığın eksikliğini,
ateş yakmanın geniz yakan kederini,
güneşin çekilmez nefretini,
ayın gelgitli hallerini.
Yine de ışıldar alınlarında yaşamak kabiliyeti.
Tenlerinde karanlıkları yok eden bir iz:
Parlayan iki yıldız ve kıpırtılı dudakları sessiz.
Büyürken göz bebekleri yalanlarda,
karanlıkta pürüzsüz ve saf hâlâ.
Silinip yitse de görüntüler art arda,
bakışların izi kalır mavisiz fezalarda.

Ne yapmak gerek kör gecelerde anlayabilmek için öyleyse yükün kudretini,
görebilmek için kopmanın şiddetini?
Kopunca atılan her düğüm daha da güç verir ipe.
İpe düğüm atan her el biraz daha erer dayanmanın esrarengiz gücüne.
Kalbin yarınlar açk, yüzün rüzgârı karşılâsın.
Bilmen gerek gidebilmek için önce nereye.
Bir dilek tut gül ağaçlarını bu işe karıştırmadan,
altınları, yıldızları, mumları da.
Sadece gözlerini kapat.
Fırlat at zihnın büyülu ormanına.
Kalbinin karmaşalarını koy kenara.
Sırtında gezdirip durma huysuz kini.
Çekiştirip durma ötekini,
Öteki sensin, sen ötekisin.
Yağmurlarla yıka dört odanın kirini ya da pazar akşamlarına sakla.

Gece seni bir leylak gibi koparıırken
bir leylak da seni koparabilir geceden.
Sen en güzel kokunu bırak rüzgâra.
Kulak ver içinde debelenen şimdinin şarkısına.

Bir leylak koparıırken geceden seni, sen onu sadece selamla.

YAZARKEN YAZIMI

Murat Tan

Geçince yolum aşk denilen sırdan,
Kalmadı günümün farkı asırdan.
Döner mi Yusuf'um bilmem Mısır'dan,
Yakup'la bir olsun yazgın demişler.

Sıkıştır yüreğim dar bir kafeste,
Harlanır hasretim her bir nefeste.
Yazarken yazımı bezm-i eleste,
Yazılsın Kerem'e yakın demişler.

Yanmasaydı Mecnun o Leyla'sına,
Yazılmazdı adı aşk sayfasına.
Bürünürken ruhlar can libasına,
Olmasın Ferhat'tan farkın demişler.

Bir umman birikti sinemde ahtan,
Bir derman istedim ulu dergâhtan,
Arındırmak için kirden gûnahtan,
Harlansın gönlünde yangın demişler.

YAŞAMAK

Elif Aksel

Bizim hiç gözyaşımız akmadı,
Gönül yarasından, yâr hasretinden.
Hiç sızlamadı yüreğimiz, sıla derdinden.
Bilmezdik bağda üzüm bittiğini,
Ağaç dalında elma yeşerdiğini.
Yaşamak gökyüzüne bakmaktı,
Görmeden bir kuşun geçtiğini.

HABİLLER YURDU

Bahar Güven

Ne güler toprak, ne yansır göklerden bir damla nur,
Şen öten bülbülden bile güle kalmamış huzur.
Yine yazmak istemem o kederli lisanımdan,
Susmak da fayda vermiyor lakin büyük bu hicran.
Hak da bilir artmasın bu kör dünyaya nefretim,
Fakat zulme seyrindendir bu cihana hayretim.
Asırlar sürer bu elemin yok hiçbir tarifi,
Her dem sorarım nedir beşeriyetin bu hâli?
Şaşarım ne bir hayvan ne bir nebatat ömründe,
Bir savaşa girmiş midir insan gibi vahşice?
Akıllar almaz nedir bilmem bu marazı kalbin?
Oysa bir fesadı yoktu o âdem-i Habil'in.

Nasıl bir sınavdır âlem-i dünyada bir türlü,
Gözler böylesini bir Çanakkale'de görmüştü.
Maşher yeri burası dersin, görsen sen de heyhat!
İstenir olmuş görürüm Hak'tan tek bir münacat.
Odur ki bir kefen ile girebilmek bir kabre,
Ölümün hayırlısı kefenli olmuş bu bile.
Hayali kurdurmuyor bunu başta bu dimağlar,
Gerçeği görünce gözler oldu bir başka ağlar,
Gülsün ister her şeye rağmen o derin gözleri,
Minik elleri uçurtmalar tutan çocukları,
Gözyaşın dokunur kalplere öyle masum hâlin,
Bir Habiller yurdusun ağlar yürekler: "Filistin"

Çatlar olsa taş, ağlar göz buna, dağlar imanım,
Böyle bilmez mahlûkat-ı eşrefi şu dimağım,
Niceleri yollar yürüdü, tüketti çok nefes,
Meram bilmez kâfırde de nasıl bir kinli heves.
Zulme seyir de nedir acıya olunurken gark,
Ey dini Müslimler bu mudur size yakışacak?
Neye yetsin lisanım acı yutarken boğazım?
Şaşırdım, neyi nereden bileyim anlatayım?
Dayansa buna ruhum, bedenim ayakta kalsa,
Kalbim yarısı Kudüs, yarısı Mescid-i Aksa.
Tek bir isteğim kaldı âcizane söyler dilim,
Hak'tan arzum odur kalmasın dualarım yarım.

Elbet geride kalır, devranı olmaz bu zulmün,
Neler geride kalmadı gözler nelere üzgün.
İstenmez kanlar damlasın üşüyen yanlarına,
Bir yanı can çekişsin, bir yanı Batı Şeria.
Görmedim bir fark, ahir zaman, cahiliye devri,
Dünya aynı yine gelsin, bekler Selahaddin'i.
Nasıl bir düzendir bu, cihanda buna yanarım,
Kendi derdim büyük sanırdım, kendimden utandım.
Utanmaz kâfir daha da üste çıkar şaşarım,
Oysa sabreder, geniş rahmetinde Yaradan'ım.
Gözetir o Hak, korur himayesinde masumlar,
Mazlumun duasında çok büyüktür o "el-Kahhar"

İNSAN

Samet Kanıkuru

İnsan yaprak misali,
Bahar gelir tomurcuk.
Yaz gelir çiçek,
Güz gelir gazel,
Kış gelir toprak.

İnsan çiçek misali,
Bahar gelir sımsıkı.
Yaz gelir ferah,
Güz gelir dökük,
Kış gelir yok.

İnsan ağaç misali,
Bahar gelir yeşil.
Yaz gelir beyaz,
Güz gelir sönük,
Kış gelir yalnız.

İnsan toprak misali,
Bahar gelir canlı.
Yaz gelir kuru,
Güz gelir ölü,
Kış gelir görünmez.

AĞID-I ÂLÎ

Ahmet Yıldırımtepe

İpek al mendilimi oyalayıp yolladım
Bir kez göreyim diye kapıları kolladım
Can çekildi elimden gözyaşımı salladım
Gönüllü yazılmışsın daha gelmeden sıran
İki cihan gülmesin benim Ali'mi vuran

Kınalı sarı saçın bayrak gibi al olmuş
Attığın her bir adım gonca verip gül olmuş
Derler ki gözyaşlarım damla damla sel olmuş
Cepheye mi gidermiş on beşe yeni giren
İki cihan gülmesin benim Ali'mi vuran

Rabb'im bir daha göster o masmavi gözleri
Silinmesin yüzümden nigâhının izleri
Esen yel getirir mi bal kokulu sözleri
Açılmasın olur mu Elif kız ile aran
İki cihan gülmesin benim Ali'mi vuran

Pulladım ak mektubu gelin olacak bu yaz
Yüreğime çığ düştü bağırimda söndü ayaz
Hayaller şehit şimdi kefenler kardan beyaz
Tutuşup yanmaz mıymış haberini getiren
İki cihan gülmesin benim Ali'mi vuran

Bir şarapnel ok olup sinesine saplanmış
Göğsünde duran mushaf kızıl ile kaplanmış
Cennetin çiçekleri bir araya toplanmış
Bağıma hazan düştü, can evim oldu viran
İki cihan gülmesin benim Ali'mi vuran

Giderken kestiğin o perçemi saklıyorum
Cennet bahçelerinden gül diye kokluyorum
Vuslat mahşere kaldı, ben öldüm bekliyorum
Bilemedim, ölmezmiş vatan için can veren
İki cihan gülmesin benim Ali'mi vuran

Ay ve yıldız kanatlı, bin semavat atına
Yüce Mevlâ'dan davet, çık şehitlik katına
Kanınla mühür vurup şehadet beratına
Mihr ü mâh arasında aşkla kıyamda duran
İki cihan gülmesin benim Ali'mi vuran

ANNEME MEKTUP

Ahmet Çukur

Hiç özlemedim sanma o sımsıcak dizini,
Kime bırakıp gittin, peşindeki kuzunu!
Issız gecelerimde düşlerimi anarım.
Kan çerağı gözlerim, senin için yanarım.
Nasıl özledim bilsen yürek yakan sesini,
Gelip de bir koklatsan can veren nefesini...
Öpüp baktığım resmin, öksüz kaldı duvarda!
Belki gelirsin anne çektiğimi duyar da.
Yusuf'un kuyusunda nefessiz kalan benim,
Takılıp bir seraba gözleri dolan benim.
Kınalı avucunu sevmeyince duramam,
Sen yanımda olmadan hayal bile kuramam.
Gece rüyamda gördüm uçup gittin yanımdan,
Peşinden bakakaldım, can kopardın canımdan...
Anladım hurilerle doludur yanın anne,
Bizimle hep beraber yaşıyor anın anne!

Derdime ne devan var, yürek yakan firakta!
Bilsen yaşamak ne zor hasretinden ırakta,
Senden kalan hatıra fındık çubuğu atım,
Yasını tutmuş anne, işlememiş saatim.
Teselliden nasipsiz, silinmiyor gözyaşım,
Kimler ağlasın bana, mahşere kalmış düşüm?
Kıymetini bilmedim boşa geçen günlerin,
Kolunda uyuyayım, ört yüzüme çemberin...
Sahipsiz bir yavruyum, ana ceylan yitirdim.

Kalbimin yarısını mezarına götürdüm!
Baharım gelmez oldu gülüm hazandır benim,
Pranga var içimde, yolum Fizan'dır benim...
Bir ümit versen anne, gel yanıma diyerek.
Uçup da gitsem sana kanadımı giyerek.
Melekler selam durmuş önünde senin anne,
Gonca gül olup açmış, yanakta benin anne!

Dünyaya değişmezdim saçının bir telini,
Gelip öpebilseydim o mübarek elini,
Söylesene can annem, kim olacak yâr bana...
Sensiz şu yalan dünya, gelir artık dar bana.
Önüme biri çıksa hep seni soruyorum,
Gözlerim yaşlı geçen günleri arıyorum.
Doyamazdım bir kere gül yüzüne bakmaya,
Olsaydın kıyamazdın, şu boynumu bükmeye!
Anne kucagın sıcak, yanıma gelen şimdi.
Saçımda parmakların, uykumu bölen şimdi...
Senden güzel görmedim doğan ayın şavkında,
Peşimden koşan melek, olamadım farkında!
Ne hoş kokardı, zenzem karışmış tenin anne,
Şimdi yasa büründü sevdiğin evin anne!

Kirpiğimin ucundan, damla damla sızdım ben.
Bu hasret mektubunu, anne sana yazdım ben!

ARZ-I MUKADDES

Dilek Çoban

Ey cihâdın yurdu Aksa!
Yükselir sesi altın kubbenin arşa
Ve bir çığlık eşlik eder yeryüzünden;
Sarsılır Hanzala ruhlu bedenler en derinden.
Hülyâlarda sana uzanan ellerim
Biraz mahzun, mahcup biraz.

Ey ribatın yurdu Aksa!
Lütfederse Râhman ve Rahîm olan;
Bir vakt-i fecr ezanı inletirken semâyı
Zaman kırbacını yok edip şu an
Avlunda ribatta olmaya talip
Ebû Ubeydeleri sarar hasretin.

Ey şehâdetin yurdu Aksa!
Bir de ben olsam gül kokulu sokaklarının
Her bir zerresinde kaybolan,
Bir taş alıp eline, tanklara meydan okuyan
Beytü'l-Makdis'te alnı kutlu secdeye varan
Bir de ben olsam
Uğruna şehadete ermeye nail olan.

Ey tevhidin yurdu Aksa!
Masmavi göğünde çocukların
Rengârenk balonları uça
Direnişin gölgesinde yeşeren umutlar
Rabb'e açılan bir çift elde sulanıp
Yürekllerimizden mazlum coğrafyana aksa.

Ey peygamberlerin beldesi Aksa!
Bir intizar düşer şimdi payımıza,
Varmak için hudutsuz
Her bir karış toprağına.

OLMUŞUZ

İzzeddin Azad Kurşun

Bil ki ervah-ı ezelden, “Kalu Bela” ahdimiz,
Enva-i mahluk içinde, “Nev-i Beşer” olmuşuz.

Mal-u mülkün esiriyiz, nisyana müptelayken,
Hubb-u dünya illetinden, nefse mağlup olmuşuz.

Mazlum eder ah-u figan, Arş-ı A’la sallanır,
Hayasızca sükut edip, zulme şerik olmuşuz.

Kendimizi Gülistan’da, aşık bülbül zannedip,
Meğer necis yığınında, öten karga olmuşuz.

Her yanımızda tefrika, kin ve nefret cabası,
Biz, Muhammed’in ümmeti, zir-ü zeber olmuşuz.

Uhuvvet, “Lafz-ı Ene” ye, tebeddül eder ise,
Muhabbet’ten eser kalmaz, çünkü hodbin olmuşuz.

Eğer amil olmaz isek, ilim hepsi Kil-u kal,
Hakikatte:Alim değil, yüklü merkep olmuşuz.

Bu mimsiz medeniyete, hırsla teveccüh edip,
Zamanın sert sillesiyle, ye’se düçar olmuşuz.

Cümle mahluk mesrurane, biz Taife-i insan:
Fitne ile şu aleme, ne musibet olmuşuz!

Sırr-ı Hilkat:ibadettir, Yaradan’ı bilmeyip,
Gördüğümüz her varlığa, kulluk eder olmuşuz.

BAĞIŞLA

Can Seyfettin Al

Bütün olup bitmişler nazarın da
Bağışla

Belki bir saksı da bir çiçek yeşerir
Belki gün doğar semaya
Belki uzun bir yoldan bir yabancı gelir
Belki şehir aydınlanır yuvan da
Kırgın yasemenler boyunca
Bağışla

Uzanır sade karanfiller bir noktaya
Boynumuza dolanır belki taze dalları da
En kederli anlar geçmedi mi nede olsa
Bağışla

Aklın kıvrımları keder saçar etrafa
Gözünden dirhem dirhem güz gelir
Bırak bir yere kederi de güz yaşını da
Yorgun bir kader boyunca
Bağışla

Örselenmiş bir gurur yara verir insana
Yara dediğin insanın içini kanatır ya
Yorgun sabahlar dert olur lügata
Uzun bir ah boyunca
Bağışla

Ömrün bir selası olur avlular da
Avlular mermer taşlarındandır unutma
Solan bir ömürün taze bir dalın da
Bağışla

Yerler bitkin gökler yorgundur sema da
Ahım ahına kırgın ya da küskündür bir veda da
Ölse unutamaz insan insanı da
Bir kefeni cesedime örter gibi
Bağışla.

NE HOŞTUR

Yakup Gümüş

Muhabbet küpünden aşk şerbetini
Mevlevi bir şevkle tatmak ne hoştur
İnřirâha muhtaç kalp mabedini
Dua ile zinde tutmak ne hoştur.

Kütlemiz kaç okka koca cihanda?
Kadre-i damlayız bahr-i ummanda
Mevla'ya kul-köle olduđun anda
Acziyetin idrak etmek ne hoştur.

Kâh sevinç kâh tasa bu hayat böyle
Her lahzan imtihan değil mi söyle?
Cennetten taht almak kolay mı öyle?
Gafleti üstünden atmak ne hoştur.

Aşık od'um sönmeden ulaş pervanem
Matluba ermeye olsun bahanem
Dolaş ki çevremde yansın bu sinem
Mum gibi eriyip bitmek ne hoştur.

Hele cem ol da gör zahidler ile
Sabrın zırh kuşanır çeksen de çile
Öfken zikir kokar dellensen bile
O anda öfkeni yutmak ne hoştur.

Tan vaktinde düş ki nurlu yollara
İman şavkı düşün karanlıklara
Ruh yelken açınca akça sulara
Sevincine sevinç katmak ne hoştur.

Nefsani arzunun gitme peşinden
Sakın medet umma son nefesinden
Ruh kuşun uçunca ten kafesinden
Ukbaya azıkla gitmek ne hoştur.

ÜÇ GÜNLÜK YOL

Musa Kalkınç

Bir verimlik nefesim, bir çıkımlık canım var
Yarım kalır hevesim, üç günlük bir yoldayım.

Emekle sonra yürü değişmiyor bu öngörü
Doğduğum günden beri üç günlük bir yoldayım.

Zaman suya benzermiş, sessiz akıp gidermiş
Kimler murada ermiş üç günlük bir yoldayım.

Akıl şaşınca bazen karışmış her düzen
Ruhumu gün gün ezen, üç günlük bir yoldayım.

Çalış didin oyalan, gerçek yok her şey yalan
Onaylanmış bir plan üç günlük bir yoldayım.

Anne karnı rahmetmiş, Dünya ise gurbetmiş
Kader böyle hükmetmiş üç günlük bir yoldayım.

Bekler beni var eden, aşkıyla tımar eden
Sılaya doğru giden üç günlük bir yoldayım.

KALEM' deki yemin ben. İlmin sonu MİM' im ben
Hiç sormayın kimim ben. Üç günlük bir yoldayım

Bir anlıktır nefesim. Hoş seda kalsın sesim
Yok, dünya da hevesim üç günlük bir yoldayım

Kör bile görür beni dört kollu bir sal' dayım

FİLİSTİN

Veysel Karani Yüceel

I

Dünya! Zalime düğün, mazlumlara kafestin
Gözyaşın semaları titretti ah Filistin

Davut'un rüyasıydı, nebiler hatırası
Şimdi deva bekleyen bir insanlık yarası
İlahi mesajların şahidi olan belde
Peygamber izlerini bağrında bulan belde
Mutlu günden ziyade hüznün, kederin oldu
Derde giriftar olmak sanki kaderin oldu
Fakat yirminci asır zulümde zirve dedi
İnsan gelişti ama insanlık geriledi
Huzura kastetmeyi hüner bilen o kavim
Sanıyor zulüm ile abat olacak zalim
Zahirde bir millete saldırır görünse de
Evrensel iyiliğe kıydı her seferinde
Tükenmez ihtirası az buldu yeryüzünü
Oysa bir avuç toprak doyuracak gözünü
Gözünü kan bürümüş, ağlatmaya doymadı
Yıktı harap eyledi, taşı taşa koymadı
Huzura hasret kaldı, yüreği mahzun Aksa
Şikayet ediyorum kavmini sana Musa

II

Mübarekti yeryüzü, müminlere mescitti
Mescide giren postal yeryüzünü kirletti
Sükutu parçalarken annelerin feryadı

Bir zilletten körlüğü seçti dünya efradı
Muasır medeniyet küçüldükçe küçüldü
Bir çocuğun değeri bir mermiyle ölçüldü
Bir murat yaşamaya henüz gelmeden yaş
Yurduna, onuruna siper edindi taşı
Oyunla tanışmadan duydu mermi sesini
Soğuk beton üstünde verdi son nefesini
Ah çocuk, avucunda taşıdığın izzetmiş
Bitti dünya gurbetin, ödülün şهادetmiş
Bunca acıya sahne bir dünya yorulmaz mı
Diri diri gömülen çocuğa sorulmaz mı
Bir gün sorulur elbet, bir gün dağlar sökülür
O gün güneş dürülüp, yıldızlar da dökülür
Bu bir hak savaşıdır, sürececek tarih boyu
Ne Nemrutlar tükenir ne İbrahim'in soyu

III

Göge demir örseler kalıversek kafeste
Özgürlük türküleri söyleriz beste beste
Aracısız Allah'a ulaşırken her tekbir
Anlatabilir misin esaret ne demektir
Bilmezler, biz ölürken “kazandım” diyenleriz
Amir bin Führeyre'nin izinden gidenleriz
Kurtuluş o izdedir, gerçek hayat o izde
Kelimeler yeni bir anlam kazanır bizde
Umudun tükendiği en karanlık zamanda
“Yettim kulum” der Rahman, kulun bittiği anda
Bulutların ardında saklıdır ebabiller
Her birinin ağzında bir mazlum ahı bekler
Kader vaktine esir, hüküm aheste gelir
Herkes söyler sözünü en son berceste gelir

Ve gelir:

Ümmet topraklarından seherlerde edilen
Gözyaşıyla demlenen serin dualar gelir
Bosna'dan Buhara'ya kalpler kıyama kalkar
İstanbul sancak taşır ve nice diyar gelir
Semanın orduları yine kılıç kuşanır
Selahattin misali bir yiğit serdar gelir
Yücelerden yayılan bir ses “yeter artık” der
Sahranın ortasında bir faslı bahar gelir
Ömer'i görmüş gibi sevinir mahzun mabet
Her yüreğe dokunan ılık bir rüzgâr gelir
O gün mümin kalbine koca dünya dar gelir

Bu onurlu destana şahit olsun kalemim
Allah yâr ve azizdir, Allah yâr ve müntakim

KUDÜS'DEN AKSA'YA

Abdullah Mesut Düzenli

Miraç ve İsrâ'nın mukaddes şehri
Müminler kıblesi, insan mahşeri
Resülden izlerle taşıp her yeri,
Musa'dan, Harun'dan, İsa'dan haber
Bağrında buluştu nice peygamber

Medeniyet sendin, huzur da sendin
Dünyaya barışı sen ihsan ettin
Dün sendin, hal sendin, istikbal sendin
Zaman sana bakar, mekân seninle,
Seni dinler cihan, mahzun sesinle

Barış ve esenlik şehri olmuşsun
Renklerin, seslerin nehri olmuşsun
Tarihle, manayla, ruhla dolmuşsun
Ey mukaddes Kudüs, ey şanlı Aksa
Dokunamaz dünya ayağa kalksa!

Dimdik ayaktasın, duracaksın da!
Mesajınla kaldın, kalacaksın da!
Arzı mescid kıldın, kılacaksın da!
Davud'la Süleyman söyle, neredeler?
Sana selam eder, besteni dinler

Adalet menbaı, merhamet mazin
Filistin'de çılgılık, Kudüs'te hüznün
Dünyanın gözü kör, sağır ne hazin
Kimse yıkamadı, yıkılmayacak!
Kudüs'e yâd eli dokunmayacak!

Yahudi soykırım, zulüm yapsa da
Mazlumun, mağdurun kanı aksa da
Dünya seyreyleyip, ruhsuz baksa da
Gözyaşı sel olup kahreleyecek!
Kudüs'e, Aksa'ya baht eyleyecek!

Kimse gem vuramaz senin diline
Kudüs, seninleyiz, böyle biline
Kükreyen, çağlayan, müthiş seline
Kapılıp kahr ile bütün zalimler
Bitecek mutlaka bütün elemeler

Alem şahid olsun davamız haktır
Şehitle, gaziyle yüzümüz aktır!
Kudüs gönderimiz, Aksa bayraktır
Asla mahzun olma, biz gene geldik
Bu yolda ölümü şehadet bildik

Çağın vicdanı yok, kalbi sökülmiş,
Dost bildiklerinin benzi çekilmiş,
Toprağına vahşet, ölüm ekilmiş;
Büyük sınavdasın, diren ve sabret;
Allah'ın nusreti gelecek elbet!

Yeter bize senin izinde olmak
Derdinle dertlenmek, seninle kalmak
Seni idrak edip rüyanla dolmak
Yeniden dirilmek senin hakkındır
Hasretle kavuşma günü yakındır

Ey Yahudi elbet mizan kurulur
Büyük mahkemede safa durulur
Yetimin, öksüzün âhı sorulur
Nurun aydınlığı zulmü boğacak!
O günler yakındır, Güneş doğacak!

Siyonist Haçlılar saldırırsa gene
Çarpacak Kudüs'ün çelik seddine
Baksın Kılıçarslan, Selahaddin'e
Yarın yazılacak tarih bizimdir
Dün bizim, gün bizim, talih bizimdir.

SESSİZCE

Zehra Karaca

Kalbime giren kuşlar çoktan ölmüş
Haberim yok

Kuşlarımı öldürenler çoktan göçmüş
Ziyarı yok

Yüreğimde sessizce bir çığlık kopmuş
Sesimi duyan yok

Yangını büyük olmuş ruhumun
Geriye külleri kalmış
Gören yok

SEVDİĞİM

Erdem Yıldırım

Beni benden alıp, sevdaya salan,
O buğulu iki, gözdü sevdiğim.
Aklımı fikrimi, başımdan alan,
Ay gibi parlayan, yüzdü sevdiğim.

Çaresiz derbeder, koyupta gittin,
Bin derdim var idi, bin daha kattın,
Sönme bilmez kora, ateşe attın,
Yürek yangınlarda, közdü sevdiğim.

Dermansız yarasın, dertli düşümde,
Gündüz hayalimde, gece düşümde,
Gençliğim soldu bak, yirmi yaşında,
Ömrüm baharında, güzdü sevdiğim.

Gönül alışkın yâr, deryaya kışa,
Vurgunum o siyah, kirpiğe kaşa,
Kaderde olanlar, gelirmiş başa,
Kol kanadım kıran, nazdı sevdiğim.

Kabuk bağlar oldu, yürekte yaram,
Uykularım kaçıyor, gülmekse haram,
Mutluluk neşeyle, bozuldu aram,
Senle hüznüm bile, hazdı sevdiğim.

Gözledim yolunu, gün saya saya,
Haber saldım gökte, yıldıza aya,
Gönlüm çöl hasretim, yağmura suya,
İçimde kuruyan, özdü sevdiğim.

Bir nefesti sanki, göğsüme doldu,
Şu yalan dünyada, muradım kaldı,
İşte “Kul Erdemî” sararıp soldu,
Adın dilimde son, sözdü sevdiğim.

SESSİZLİĞİN MELODİSİ

Cuma Kuş

Geceye düştü yıldızların ışığı, sessizlikte yankılandı uzak bir ezgi.
Karanlığın içinde saklı bir hikaye, rüzgarın fısıldadığı bir sır gibi.

Dalgaların şarkısı, kumsalda dans eder, Ay ışığıyla aydınlanır
düşlerim. Gözlerimde bir damla, geçmişten gelen, anılarla dolu, bir
deniz kabuğu gibi

Yosun kokusu taşır, eski zamanlardan, ruhumda yankılanır, o derin
ses. Bir sevda masalı, zamansız ve sınırsız, her sözcüğünde gizli bir
öpücük

Gökkuşağının altından geçer hayallerim, renkler dans eder, coşkuyla
karışır. Her renk, bir umut, bir düş, bir nefes, hayatın melodisi,
sessizce fısıldar.

Gecenin karanlığında bulur kalbim, gizli yolları, bilinmeyen diyarları.
Her adımda yeniden başlar hayat, her an, bir şiir, bir şarkı, bir bahar.

Sonsuzluğun eşiğinde durur zaman, her nefes, bir anı, bir sevda,
bir can. Sessizliğin içinde yankılanır hayat, sonsuzluğun melodisi,
kalbimde atar.

OLA

Muharrem Kutluşad Seferoğlu

Yatıyor önümde gözleri karam
bırakın ellemen sarılmaz yaram
bu zalım cihanda ben nasıl duram
ağular kedere deva mı ola

Akıttın gözümde kanlı yaşımı
onulmaz dertlere sardın başımı
vurarak çürüttüm sensiz dōşümü
bizlere ettiđin reva mı ola

Elinde tırpanı azrail geldi
tırpanla canımın canını aldı
yığıldı dertlerim çekilmez oldu
kabrinin kenarı meva mı ola

Çiçekler acunda boynunu büktü
dağların bağrını bulutlar söktü
mahiler kavruldu toprağa çöktü
gözümde akanlar reva mı ola

Kefene girip de yerlere yattın
dünyanın gamını üstüme attın
başını alıp da nereye gittin
rabbimin ettiđi neva mı ola

Alını gülünü feda mı ettin
haber mi yolladın seda mı ettin
sarılıp boynuma veda mı ettin
gidişin kesin mi heva mı ola

OTUZ KURŞUN

Mehmet Osmanoğlu

Karanlık odalardan basılınca düğmeye
Bir temmuz akşamında buhranlı saatlerdi
Katran gibi geceyi soluyordu yer ve gök
Bir yangın başladı ki o dem sanki mahşerdi

Bir ışık sönüp yandı, bir ses ki kararlıydı
Yüzündeki metanet lâ havle'nin sırrıydı
Dudağından dökülen şehadete çağırıydı
Meydanlara akan sel kefenli yüzbinlerdi

Safları bıçak gibi ayırıyordu zaman
Bulutlar kızıl siyah, sancılıydı âsuman
Işığını toplayıp pür telaş pür heyecan
Yıldızlar yere inmiş bir işaret beklerdi

Ve o yıldızlardan ki yüzünde gün yanığı
Görkemli bir asalet çehresinin ışığı
Şehadet çağrısının ötelere tanığı
Omuzunda bekleyen nişan'lı meleklerdi

Emri yüklendiğinde arslan gibi kükreyen
Yaslandığı dağları peşinden sürükleyen
Bir kandildi ülkemin üzerine titreyen
Umudun چراğını yakmak için sönerdi

İstiklalin göğünü duman bürdüğünde
Şimşek gibi atıldı bıçak sırtı bir günde
Ali mi Hamza mıydı vecdle yürüdüğünde
Korkusuz bir cengaver tam da er oğlu erdi

Kapılmış ya aşkına mecnun gibi divane
Görmüyordu gözleri hayat nedir ölüm ne
Vatan ki eşsiz güneş o tutkulu pervane
Güneşin ziyasına meftun olup dönerdi

Dudak büküp şafakla hayat vaadeden güne
Göz kırmıştı kan rengi filizlenen sürgüne
Çelikten kanadıyla gerilmişti üstüne
İman yüklü sinesi bayrağına siperdi

Otuz kurşun yatağı dağ gibi gövdesiyle
Ufukta yankılanan maveranın sesiyle
Tenini gül rengine boyayan busesiyle
Belki Rasul-ü Zîşan pak alnından öperdi

İşte böyle tarihe nakşedilen gecede
Fısıldanmıştı belki şehadeti secdede
Aralanmış perdeler makamını süzmede
Gözleri sonsuzluğa kilitlemiş Ömer'di.

SENDEN OLSUN

Uğur Kurt

Köz gibi yanıp akan gözyaşlarımı sen sil
Bağrım küle dönmeden ferahı senden olsun
Yokluğunda her gece kaybolurum sersefil
Karanlık gecelerin, sabahı senden olsun

Mahcemalin cevahir, değil vallahi tasvir
Leblerin bal şerbettir, değil billahi zehir
Konuşsan şölen eyler, sussan kan ağlar şehir
Yıkılsın kaleleri, sergâhı senden olsun

Büyür düşler içimde, sığmaz taşar bendinden
Her gören divane der, uzak tutar kendinden
Efsunlanmış bu diyen hoca soğuttu dinden
Kalbim binlerce Mecnun, dergahı senden olsun

Düşüp gelirken sana düzenlense tertipler
Şerha şerha etseler ol münafık rakipler
Haşa ölüm vaktimi bildirse tüm tabipler
Yaralı vücudumun cerrahı senden olsun

Mahcemalin cevahir, değil vallahi tasvir
Leblerin bal şerbettir, değil billahi zehir
Konuşsan şölen eyler, sussan kan ağlar şair
Yazarken son dizeyi, evvahı senden olsun

Aşk badesi ne hoştur, nûş edeni söyletir
Meczubum zerre ah yok, seven sevdiğiyledir
Mahşere kalır vuslat, değişmez bu böyledir
Aşık kabristanının sarahı senden olsun

HASRETİM

Yusuf Arık

Ömrüm heder oldu gurbet ellerde
Sılaya hasretim köye hasretim
Dert sahibi oldum durduğum yerde
Sılayı görestim yâre hasretim

Şimdi orda çiğdem navruz çıkmıştır
Ovada dağlardan karlar kalkmıştır
Kuruçayın suyu coşkup akmıştır
Sılayı görestim yâre hasretim

Yemyeşil olmuştur kenger kevenler
Şehirde çaresiz köyü sevenler
Beni haklı bulur köyü bilenler
Sılayı görestim köye hasretim

Oğlan kızlar pencerden bakışır
Yörepten bayırdan kuzu akışır
Koyun kuzu sesi yele karışır
Sılayı görestim yâre hasretim

Çayır çimen güldür barcın deresi
Burcu burcu kokar sümbül lalesi
Her taraftan gelir keklik kuş sesi
Sılayı görestim köye hasretim

Yemyeşil olmuştur maşat ötesi
Mor menekşe yarpuz teke deresi
Ut haya arlıdır köyün töresi
Sılayı görestim yâre hasretim

Suları soğuktur temiz havası
Nergis lale sümbül yayla merası
İçimi kanatır köyün yarası
Sılayı görestim köye hasretim

Derelerden sular coşarak akar
Vatan yurt sevgisi ciğerim yakar
Rüzgar vurur güller mis gibi kokar
Sılayı görestim yâre hasretim

Her türlü güzellik köylerden başlar
Geçim şartları zor çetindir kışlar
Dört mevsim ötüşür her yerde kuşlar
Sılayı görestim köye hasretim

Katar katar sürü iner gedikten
Duman sis yekindir yazı dökekten
Aşık yusuf gerçek söyler yürekten
Sılaya hasretim yâre hasretim

HİS YANIĞI

Ali Kemal Mutlu

Şu duyduğun teranenin gamı figandır ey dilber!
Serimi seyrine diksem zülfün urgandır ey dilber!

Sıyrılıp çehrene düşsem ele iskân olan gamzen
İnsafının bozkırında bana kurgandır ey dilber!

Hüznün bile kabulümdür üşütmez hasretin beni
Çünkü sevda döşeğinde hülyan yorgandır ey dilber!

Eğer yolun düşecekse dert etme çöl kıssasına
Kalbim kuyusudur bahtın sanma organdır ey dilber!

Her ölümün öncesine konar türlü sebep kuşu
Benimki de göz yayından uçan müjgândır ey dilber!

GÜLŞAH

Hasan Demir

Sen gittin gideli Mecnun'a döndüm
Çöllerde aradım izini Gülşah
Dertli Kerem gibi aşkına yandım
Küllerde aradım izini Gülşah

Kime rastladıysam hep seni sordum
Yar diye bağırma taşları sardım
Günlerce aç susuz dolandım durdum
Yollarda aradım izini Gülşah

Seni özledikçe sararıp soldum
Feryat figan ile sinemi deldim
Nice kar boranda dağlarda kaldım
Bellerde aradım izini Gülşah

Niceleri yağmur vurdu, ıslandım
Özlemin bağrımı yaktı, hislendim
Ne sevdan terketti ne ben uslandım
Dillerde aradım izini Gülşah

Çaresi olmayan bir derde düştüm
Bahar seli gibi çağlayıp coştum
Nehirleri geçtim, denizler aştım
Göllerde aradım izini Gülşah

Şimdi zehir oldu ekmeğim aşım
Neler gördü neler belalı başım
Aktı gece gündüz kanlı gözyaşım
Sellerde aradım izini Gülşah

Yüreğim yandıkça ah çekerim ah
Ben senin kulundum, sen gönlüme şah
Kokunu getirir diye her sabah
Yellerde aradım izini Gülşah

Güferi hiç bilmez mutluluk neymiş
Virane bağına sam yeli değmiş
Hazan mevsiminde boynunu eğmiş
Güllerde aradım izini Gülşah

ASİL MUHAFIZ

Arif Torun

Ey Filistin,
Ey, ev sahibi mukaddes evin.

Sanadır yolculuk, sinendedir yükseliş en yüce makama.
Esenlik sanadır, cihadın yön veriyor akvama.

Sendedir Efendimin hikmeti, fetih müjdesi Ömer'in,
Toprağın Cennet bahçesi, yıldızlara denk sahabenin.

Gözlerin yaşlıdır şimdi, toprağında bozguncular ordusu,
Derdini katlar modern dünyanın bitmeyen güzellik uykusu.

Affet, unuttuk hakikati, çok güldük az ağladık,
Yazık ki, gözyaşımızı dünyalığa bağladık.

Mahzun olma, bil ki kutlu müjdeye olmak için mazhar,
Rabbim emreder de gemilere yine derya olur karalar.

Gemiler ki, süzülürken bağrına duasıyla ümmetin,
Görünmez ordular taşır izniyle İlahi kudretin.

Unutma ecdadımı, ki can verdi de vermedi,
Bir karış toprağını ne altın ne gümüşe.
Ey, asil muhafızı ilk kiblemin,
Selam olsun sendeki bu şanlı direnişe!

TAŞLAR ÇİÇEĞE DÖNÜNCE

Şule Keleşoğlu

Kaç taze bahar gömdüm mezarlara uğrunca.
Gözlerimden yaş döktüm su diye kuruyunca.
Yeşeren son umudum dalında kırılınca
Gelirim diyorsun taşlar çiçeğe durunca.

Gecenin kıyısından su içen küçük serçe,
Ürker mi ruhumdaki karanlığı görünce?
Bülbülün gönlündeki gül cemali ölünce,
Gelirim diyorsun taşlar çiçeğe dönünce.

Bir gariban karınca Süleyman'a varınca,
Gayya kuyularından bad-ı saba vurunca,
Sana olan aşkımı sağır sultan duyunca ,
Gelirim diyorsun taşlar çiçeğe durunca.

Kandilimde titreşen cansız şule sönünce,
Kum tanesinden sevdan çöllerime dönünce,
Vurulup kirpiğınle kapında aç ölünce,
Gelirim diyorsun taşlar çiçeğe dönünce.

Toprak putlar canlanıp Beytullah'a tapınca,
Onuncu köyden bile yuhlanarak kaçınca,
Gönül dergâhımıda cayır cayır yakınca,
Gelirim diyorsun taşlar çiçeğe durunca.

Şahlanır küheylanlar, elin suya değince.
Dökülür inci mercan, gülüşünü görünce.
İçimde, tam şuramda, sızısın sen bir ince.
İstemem gelmeni, taşlar çiçeğe dönünce!..

(14'li hece ölçüsü ile yazılmıştır.)

SESSİZLİĞİN MUŞTUSU

Şinasi Polat

Bu suskun duruşların ahu figan sesidir.
Donan avazlarının çıkmayan nefesidir
Biçare kalırsın donar bedenin tümüyle,
Dalar gider gözlerin engin derinliklere.
Sonsuz maviliklere doğru koşmak istersin
Ne çare ruhun ızdırapta gönlün dardadır
Dil-hun halin perişan bülbülü avazdadır
Işıklara pervane kelebekler gibisin
Belli ki güneş görmüş karlar gibi erirsin
Avare kasnak gibi döner bir yol ararsın
Vicdanın boğar seni insanlığı sorarsın
Yüreğin isli çıra yandıkça kara yanar
Belli Gazze için bağrın kırk yerinden kanar
Bu sessiz bekleyiş donuk bakışla birleşir
Bir Muştu gelse belki yüreğin sakinleşir
Avaz-ı Davut gibi senin sessiz çığlığın
Filistini kuşatır senin o sıcaklığın
Yakar bedenini arz edemezsin derdini
Boğmak istersin seni böyle Mecnun edeni
Gamsız görürler seni umursamaz sanırlar
Bir görseler içini belki hayran kalırlar
Şakıyan bülbül idin şimdi dilin düğümdür
İşte bu suskunluğun âlemde sessiz ölümdür
İfade edemezsin kendini ümitle ümitsizlik yan yana
“Anlatamam derdimi ben dertsiz insana”
Kederli bu mısralar dökülür tel tel gönlünden
Göğsün yarılr kalbin fırlar yerinden

Hançer yarası gibi yüreğin kan damlar
Gönlün çağlayan olur içinden gizli ağlar
Kapanır gözler görmek istemez hazin hali
Duymaz kulaklar çaresizlik yaralar seni
Boğulur kalırsın kör karanlık kuyularda
Bir şey yapamamanın ezikliği boynunda
Zifiri karanlıklar aydınlığın başıdır
Yeşeren umutların çağlayıp akışıdır
Bir ümitle beklersin huzur verecek sesi
Belki doğum yakın bu çığlık ağlama sesi
Ruhun sükûnet bulur ya sabır der beklersin
Vardır elbette bir hayır der dua edersin
Bu dualar çıkarır seni naz makamına
İnşirah iner ferahlık verir sol yanına
“ Ben kuluma şah damarından daha yakınım”
Sırtındaki yükü alıp kalbine bakanım
Teskindir gönlün muştı gelir arşılâdan
Çünkü sadr’da olanı bilir yüce yaradan
Bu yüzden şahadete koşar benim Gazzelim
Yanakları allıdır cennet kokar gamzelim

SAĞIR TELLAL

Hakan İlhan

Hicret etti ruhum, karanlık izbeye,
Yandı inşirahım, Hira'dan habersiz.
Havsalam kapıldı, ümmi bir cezbeyle,
Batıldı tedrisim, İkra'dan habersiz.

Hayal deryasında yıkadım ağrımı,
Gölgeme dinlettim, berhava çağrımı,
Zemheri artığı dağlanmış bağrımı,
Yüz yerden kanattım, yaradan habersiz.

Lamekân haldeyim, gurbet acı zehrim,
Çölüme varmadan balçık tuttu nehrim,
Söndürdü kandili, turna renkli şehrim,
İmkansız sevdi, ücradan habersiz.

İncindi ilhamım, tutuk yaptı kalem,
Koptu sazın teli, kaydı gönül perdem,
Kelâmım muhacir tümcelerim müphem
Muamma bezeli, mısradan habersiz.

Başıma vurdum hep, nedamet taşını,
Hiç kimse almadı, ömrümün kışını,
Firkat sağanağı gözümün yaşını,
Gam mumunda yaktım, çıradan habersiz.

Linç ettim nefsimi, kendimeydi zulmüm,
Taş tabuta sığdı, dünya kadar cürmüm,
Kabir toprağından aldığım teyemmüm,
Beni şekva etti, ibradan habersiz.

Ladese çağırdım, alt ettim ben beni,
Üç kelâm tabire sığırdım bedeni,
Dönülmez bir yoldan sefere gideni,
Kör talihe yordum, sıradan habersiz.

Her gece gölgemle tutuştum kavgaya,
Bülbülü kandırdım, gül verdim kargaya,
Umut dilekçemi vurmuştum prangaya,
Ansızın tecelli, kayradan habersiz.

Geda çarığımla düştüm gam cengine,
Kan doğrar avazım, masmavi engine,
Sayılı vaktimin, hızlı ahengine,
Türlü renkler kattım, karadan habersiz.

Sır değil beyanım gün gibi aşikârım,
Serap yivli kurşun görmekten bizarım,
Mecnun'a benziyor, divane efkarım,
Başboş dolaşır, sahradan habersiz.

BELÂY-I AŞK İLE GAM PİR EYLEDİN BENİ

Oğuzhan Ceylan

Ey serv-i nâz, evvel nazarınla yaktın beni
Aşkın ateşiyle dil-i virân ettin beni
Her dem figân eyleyip, gam-hâne kıldın beni
Belây-ı aşk ile gam pîr eyledin beni

Leyl ü nehâr ağlarım, feryâd ü zâr eyler gönül
Hicr ile bîcâreyim, her dem figân eyler gönül
Vaslına ermek muhal, âh ü amân eyler gönül
Belây-ı aşk ile gam pîr eyledin beni

Çeşm-i mestânın bana bin türlü cefa eyler yine
Lâ'l-i lebinden cudâ, kalbim tefekkür eyler yine
Aşk-ı pâk ile beni Mecnûn-ı devr eyler yine
Belây-ı aşk ile gam pîr eyledin beni

Ey gonca-leb, cemâlinde bin türlü nâz var
Hicrinle sînemde açılmış derin yâr var
Her lahza âh u efgânıma iktidâr var
Belây-ı aşk ile gam pîr eyledin beni

Gerçi hayalin gönlümde bir gülzâr gibi
Vuslat ümidi kalmadı, oldu hâr gibi
Aşkın beni eyledi ol bîkarâr gibi
Belây-ı aşk ile gam pîr eyledin beni

Gayet perişan hâlim, teselli kabil değil
Devran döner, vuslat nasib olmak nail değil
Mâh-ı cemâlin gördükçe gam zail değil
Belây-ı aşk ile gam pîr eyledin beni

Derd-i aşkınla perîşân-ı cihân olmuşum
Çarh-ı gerdûnun elinde âh, giryân olmuşum
Ben ol visâle ermedim , yerle yeksân olmuşum
Ki bir hicran ilegam pîr eyledin beni

YAZ VE ZAMANA BIRAK*

Arif Bilgin

Vakti bir elmas gibi Hak yoluna sayarak
Hayatı çekmek için cana bir bir kıyarak
Bir yar elini tutup beraberce kayarak
Gülle başla şiire atalara uyarak
Ey şair kelimeler ülkesine gir gülle

Konuş bir kurşun gibi, yaz ve zamana bırak
Çiçeğe gonca olsun çağ içre haykırarak
Düşsün yüreğe bir çiğ, muştuyu haykırarak
Her kelime gönlüme kan kırmızı bir şafak
Kafiye olmak için yaratılmış bülbülle

Boynun erken bükülmüş, zülfüne demir tarak
Kanın rengi değişmiş yüreğini yararak
Kimi secde riyakâr kimi yere batarak
Göz gözü görmez olmuş toz duman arkana bak
Alın yazın yarışmış sanki kutlu dülülle

İnsan vakit katili işten değil çıldırmak
Mabede rakip olmuş arzı başa kaldırmak
İş; gönül ve kaleme, yar rengini aldırarak
Gül, bülbül ve düldülle kaybolanı buldurmak
Ne noktayla ilgin var ne ünlem ne virgülle

* Sezai Karakoç'un "Esir kentten öz ülkeye / Alın yazısı" şiirini tahmistir; yani 4. ve 5. mısralar Sezai Bey'e aittir.

Sürmemeli bu böyle baba oğ'la batacak
Vitrin tek göz ağrısı, etten geçilmez sokak
Şiir ya plajda kum, ya gecelerde yatak
Ey şair kelimeler ülkesine gir gülle
Karşılansın belki cennet kokan bir gülle

DERDİ AŞK

Ahmet Furkan Köşker

Katarlar gelip geçer ayazlar hep güz olur
Bir derdi aşk elinden ben yanar da dururum
Avazlar bu dağları delip geçer adını
Ben uçsuz diyarların kuytusunda bulurum
Geceleyin şavkından ayrılmaz pervaneler
Güzelliğinin hatrına huzur bulur haneler
Zülüflerin narına tutuşur divaneler
Yar aşkın kemendini dola boynum incedir
Ölüm diye sorarsan asıl aşk bitince

Bülbüller ötüp durur pencerede her akşam
Ben bu derdi çöl ile sana Mecnun olurum
Firkatin yakıp yıkar giderisen canımı
Suretinin nuruna nice köşkler kururum
Gözlerinin uğruna zebun olur semalar
Mah cemalin yoluna revan olur dimağlar
Saçların tılsımına ziyan olur devalar
Yar aşkın şerbetini sun bu gönlüm hoş olur
Bırakma ellerimi nevbaharım kış olur

Aşğım çekip durur sinem yar edasını
Ben bu derdi naz ile işve ile ölürüm
Gözlerin bade diye sunar sevda küpünü
Muhabbet köprüsünü yarı berduş yürürüm
Firakın bu bağrımı sızlatır yara derin
Bin geceyi bin güne dönüştürür aşk verin
Bu ağustos gününden nice yıllara değin
Yar aşkın hançerini sapla bakma yaşıma
Bin cihanı değışmem kirpiğine kaşına

Kayseri Büyükşehir Belediyesi 7. Şiir Yarışması

Hayal etmenin ve özgürlüğün kaynağı, başarının sırrı, geçmiş deneyimlerin bilgisi ve hakikat arayışı okumaktan geçmektedir. Okumak ve kitap gönülünden gönüle yoldur. Okumakla aralanır perdeler, açılır ufuklar, aydınlanır karanlıklar, çözülür sırlar, anlaşılır insanlar. Okumak, bizi cehaletin karanlığından bilgeliğin felahına çıkarır. Yepyeni ufukları bize açan kitaplarla kültürel mirasımızı ve başka dünyaları okuruz. Her bir kitap yolculuğu ile zamanımızı ve dilimizi en doğru şekilde kullanıp hayattan ve zamandan kazanmış oluruz. Kitap, tarihi bağlamda bir hafıza, kültürel anlamda bir geleceğin tevarüsü, sanatsal bakımdan insanlığa bırakılan mirasın geleceğe taşınması, medeniyet açısından ise zamani ve mekâmı belirleme unsurudur. Kitabı ve eseri olanlar insanlık tarihini yazarlar. Tarihsel ve coğrafi anlamda medeniyetlerin beşiği olan Kayseri’de tarihimizi, geleceğimizi, kültürümüzü ve sanatımızı yansıtan eserleri yayımlayarak halkımıza ulaştırma kaygısı taşıyoruz. Biliyoruz ki yayımladığımız eserler geleceğe bıraktığımız mirasımız, hoş bir sedamızdır. ■

